

Näppäinrikolliset

© A. Sovijärvi, 2000, rev 1.54

<http://apz.fi/kirjat/>

Tämä teksti on 1. osa "Näppäinrikolliset"-sarjaa.

1 .. Intro

I lta-aurinko valaisi lähes purkutuomion ansainnutta rakennusta. Aikansa eläneen tuuletuslaitteiston yli kuului vihaista kinastelua. Varastossa oli kasoittain puulaatikoita, erään kasan ympärillä oli hämäräperäinen joukkio. Yksi laatikoista toimi pöytänä ja sen päällä oli iso tukku seteleitä sekä muutama kullavärisestä päällyksestään tunnistettava CDR-levy. Toisella puolella pöytää oli kolme merkkivaatteisiin pukeutunutta aurinkolasipäistä heppua, toisella puolella taas useamman miehen joukkio rähjäisissä farkuissaan ja likaisissa takeissaan.

Moinen porukka toi lähinnä mieleen alamaailman pikkupomon ja hänen likaisen työn tekijöidensä kohtaamisen. Meneillään oli ilmiselvästi varastetun tiedon siirto hankkijoilta ostajalle. Joukkion yllätykseksi varaston ovi potkaistiin auki ja sisään syöksyi joukko aseineen varustautuneita miehiä. "TÄÄLLÄ ON FBI, TEIDÄT ON PIDÄTETTY! LASKEKAA ASEENNE JA NOSTAKAA KÄTENNE YLÖS!". Roistojoukko ei harkinnutkaan antautumista, vaan vetivät aseet esille. Yllättäen kaikki pimeni.

"VOI VITTU!" kirosi C-GOD, tai "Seko", kuten hänen aliaksestaan oli niin useasti väännelty. Hän oli 19-vuotias, melko tyylittömästi varusteltu nuori mies, mutta silmälasien puutteen vuoksi häntä ei voinut luokitella nörtin näköiseksi. "Hiljennä nyt se vitun UPSi!" hän jatkoi. Todentotta, varsin ärsyttävää piippausta pitävä joulukuusta valojensa puolesta muistuttava laatikko sai pian kyytiä, kun sen "CANCEL ALARM"-nappia potkaistiin. Potkaisijana oli Koffi, ylipainoinen, silmälasipäinen nuorukainen. "Hitto, missattiin taas parhaat palat illan tarjonnasta" totesi Koffi allapäin katsellen juuri sähkökatkon sammuttamaa huoneen nukassa lojuvaa telkkaria. Vaikka sähköt olivat poikki, jatkoi huoneen tietokonelaitteisto edelleen toimintaansa, sillä se oli kokonaisuudessaan kytketty UPSien perään.

C-GOD sekä Koffi, hakkereita kummatkin, kuuluivat maan alla tarkasti pysyneeseen "näppäinrikolliset"-ryhmittymään. Nimi oli kieltämättä kornein minkä he olivat ikinä pystyneet keksimään, joten se sopi hyvin ajan henkeen. Yllättäen huonetta sähkönpuutteen takia pimennossa pitänyt pieni loisteputki alkoi taas toimia. Samalla myös telkkari heräsi jälleen eloon. Lähes samalla hetkellä yksi pöydällä lojuvista modeemeista naksautti saaden samalla eloa pöydällä olleeseen koneeseen. Sen ennen mustaa ruutua näyttänyt monitori näytti nyt sinipohjaista ruutua, jonka useimmat SysOpit tunnistaisivat PCBoardin soitonodotusruuduksi.

Modeemin saatua kättelynsä loppuun tuli yhteyden nopeudeksi 2400bps, mikä oli ajan ehdotonta vakiovarustusta. Elettiin vuotta 1994, purkkien ja modeemien loistokautta. Näppäinrikollisilla oli luonnollisesti oma purkkinsa, joka jakoi epämääräisiä ja valonarkoja tiedostoja niitä etsiville. Soittaja oli Canisteri, Näppäinrikollisten (tai lyhyemmin 'NR') hardware-guru. Hän korjasi PC:t suunnilleen kolvilla ja yleismittarilla, hoiti ilmaisia puheluita, eikä kokenut hälytyselektronikkaakaan ongelmaksi. Taitonsa hän oli oppinut jo hyvin nuorena ulkomaalaisilta kollegoiltaan pyöriessään hakkeriskenellä. Päästyään sisään Telcoon, Näppäinrikollisten purkkiin hän huuteli SysOppia laittaen syyksi "Olis keikantynkää tarjolla...".

2 .. Keikka

Myöhemmin samana iltana oli NR:n porukka paikallisen pienen ATK-liikkeen edustalla.

Canisteri oli saanut vihjeet, että liikkeeseen olisi tuotu kannettavia ja ilmiantaja oli myös lupautunut ostamaan ne kaikki, tosin Canisterilla oli mielessä, että yksi koneista voisi kelvata NR:nkin käyttöön. Kello lähestyi iltakuutta ja liikkeen omistaja oli pistämässä pillejä pussiin siltä viikolta. Perjantai oli houkutellut alueelle myös lauman teinejä kaljoineen, joten he tuskin pistäisivät mitenkään pahemmin silmään. Seko oli käynyt hankkimassa muutaman pullon kaljaakin vaikutelman tehostamiseksi.

Canisteri seurasi sisällä pyörivää kauppiasta, joka oli jo sammuttanut liikkeestä valot ja valmistautui laittamaan hälytyslaitteet päälle. Kauppiiaan lähestyessä ilmeisesti varkaiden pelottamiseksi hyvin näkyvillä olevaa hälytinlaitteen terminaalia kaivoi Canisteri pienet kiikarit farkkutakkinsa kätköistä. Hän katsoi niillä suoraan terminaalin näppäimistöille minkä koodin kauppias näpyttelisi. 7 .. 5 .. 3 .. 1. Omaperäinen sarja. Tämä oli jo liian helppoa. Seko ja Koffi pystyvät vaivoin olemaan hiljaa. Koneiden puuttuminen huomattaisiin todennäköisesti seuraavana maanantaina töiden alkaessa ja silloin koneet olisivat jo pois maasta.

Kauppiiaan tullessa lukitsemaan ulko-ovea siirtyi jengi hieman kauemmas kilistelemään pulloinensa. Kauppias vilkuili sivusilmällä NR:n porukkaa. Helvetin nuorisokuopot, toivottavasti eivät lääpi ikkunaa tai pahimmassa tapauksessa laattaa siihen, pesettäminen kun on nykyisin niin pirun kallista, hän tuskaili mielessään kävellessään kohti autoaan. Puolisen tuntia he jaksoivat pyöriskellä muutaman sadan metrin säteellä liikkeestä. Muu nuoriso vetäytyi kiltisti räkälöihin tai kotibileisiin, joten nyt oli aika toimia. Canisteri käveli suoraan etuovelle ja katsasti lukon. "Ei edes Abloy-lukkoa, säästyypähän rikkomasta lasia" hän huikkasi kaivaen tiirikasarjan taskustaan. Alle minuutissa etuovi oli auki ja koko jengi pujahti sisälle liikkeeseen. Pieni jännityksen vire tuntui kaikilla, tosin hälyttimen alkessa piipata hiljaa he melkein saivat sydänkohtauksen. Canisteri näpytteli sarjan 7531 ja hälytin pimeni. Valoja ei uskaltanut laittaa päälle, joten he menivät osittain sokkona takahuoneeseen jossa taskulampun uskalsi vihdoinkin sytyttää.

Kaiken rojun keskellä lojui 4 laatikkoa. Koffi valaisi yhden laatikon kylkeä ja luki "AT&T Globalyst 200S, 486/100MHz, 20MB, 512MB". "Ei jumalauta!" riemastui Seko, "nämä ovat varmaan parikytä tonnia kappaleelta!". Canisteri otti yhden liikkeen muovikasseista ja sanoi: "koneet, laturit ja manuaalit säkkiin, laatikoita ei tarvita". Hänen äänensä värisi innostuksesta, tällaisia kannettavia ei joka päivä nähnyt, saatika sitten vielä useampia. Tyhjennettyään laatikot Canisterin pitelemään muovikassiin kasasivat Koffi ja Seko laatikot samalla tavalla kuin ne olivat olleetkin. Koffi tunki vielä taskuunsa hyllyllä lojuneen 3Commin PC-Card-verkkokortinkin, varmuuden vuoksi.

He häipyivät paikalta vähin äänin, laittaen ensin hälyttimen takaisin päälle. Tavarat he heivätkin Sekon ja Koffin kämpille. NR:n tukikohdaksi olikin suurimmilta osiltaan vakiintunut tuo Sekon ja Koffin solukämpä. Molemmille oli oma huoneensa joita yhdisti melko tilava keittiö. Saaliin he purkivat keittiön pöydälle. Heitä huvitti suuresti tosiasia, että pöydällä oli laitteistoa varmaan 80000 markan edestä. "Otetaan yksi itelle, muut myydään" totesi Canisteri viritellen yhden koneista käyttökuntoon. Laitteessa oli viimeisintä huutoa oleva DSCN-väri näyttö, 2 PCMCIA-paikkaa, 100MHz 486-prosessori, matalajännitemalli vielä. Muistia ja kovalevytilaa oli yllin kyllin. Tutkittuaan masiinan tarjonnan hän heitti koneen kannen kiinni ja alkoi tehdä lähtöä. "Taidan ottaa yhden näistä v22bis-motuista mukaan, mulla ois hieman ideoita sen uudesta käytöstä" huikkasi Canisteri napaten yhden Sekon huoneen pöydällä lojuvista 2400 modeemeista mukaansa.

3 .. Uudet mahdollisuudet

Seuraavana päivänä Seko ja Canisteri kävivät hankkiutumassa eroon ylimääräisistä kannettavista. Tapahtuma ei todellakaan ollut mitenkään jännittävä tai ihmeellinen, he tapasivat ostajan kadun kulmassa, Canisteri antoi kassin jossa koneet olivat, ostaja kurkkasi kassiin ja löi käteen pienen nipun tuhatlappusia. He soittivat Koffille ja tapasivat lopulta rautatieaseman Carrollsilla. Elämänsä (ja hommaansa) kyllästynyt teini oli ottamassa tilauksia. Koffi päätti aloittaa: "Otan juustohampurilaisen, laita extra juustoa, ei sinappia, normaalia enemmän ketsuppia ja kurkku pois". Myyjä selvästi harmistuneena huusi tilauksen keittiöön. Koffi jatkoi: "Tota, älä laitakkaan sitä extrajuustoa". Myyjä alkoi nähdä punaista, jotain mutisten hän huusi korjaillun tilauksen keittiöön. Koffi iski jälleen: "No tota, en mä haluukaan sitä juustohampparia, laita vaan toi klubi". Myyjän naama alkoi punottaa hänen

korjatessaan toista kertaa tilausta keittiöön. "Mistä tollaset läskit tulee?!" hän mietti itsekseen ja veti väkinäisen iloisen ilmeen huomattessaan vuoropäällikön mulkoilevan. Seko ja Canisteri eivät pahemmin välittäneet myyjän kanssa pelleilystä vaan ottivat mitä valmiina sattui olemaan.

Koffi, porukan ikuinen pentu oli taas järjestämässä hupia. Hän meni metron lippuautomaatin eteen, tipautti jotain maahan ja tallasi samantien tiputtamansa esineen päälle, odotti hetken ja palasi pöytään nyökäten automaattien suuntaan. "Vanha vitonen pikaliimalla temppe, sananmukaisesti vitosen huvi" hän naureskeli. Ensimmäisenä rahaa tavoitteli muutaman pennun porukka, joka joutui harmistuneena jättämään vitosen maahan. Seuraavaksi oli vuorossa mies, joka kyyristyi muka solmimaan kengännauhaansa ja samalla yritti poimia vitosta. Kukaan porukassa ei voinut enää pidätellä naurua, nähdessään kuinka äijä yritti epätoivoisesti kiskoa lanttia maasta samalla yrittäen näyttää kengännauhoja solmivalta. Sapuskan jälkeen he siirtyivät tukikohtaan.

Canisteri kaivoi repustaan esineen ja nakkasi sen pöydälle. Vähän aikaa ihmeteltyään Seko ja Koffi lopulta tunnistivat esineen Canisterin edellisenä iltana viemäksi modeemiksi, tosin siinä ei enää ollut alkuperäisiä kuoria ja laitteen virtajohdon tilalla oli PS/2-porttiin sopiva liitin. PS/2- ja RS232-piuhojen lisäksi laitteesta lähti piuhat pieneen mikrofoniin ja kaiuttimeen, jotka olivat muovinpalalla kiinni toisissaan. Ennen kuin kysymyksiä ehti edes tulla, Canisteri selitti: "muuttelin modeemia niin, että se toimii nyt kannettavan virralla ja se voidaan kytkeä mihin tahansa yleisöpuhelimeen mikäli taustahäly ei ole paha. Syö se koneesta tietysti akut äkkiä, mutta silti." Koffi nyökytteli huvittuneena, "Modeemi jonka jäljittämisestä ei ole mitään iloa. Ei paha, ei paha".

Loppuilta kului Sekolla ja Koffilla telkkarin ääressä tyhjentäen eilisestä keikasta jääneitä "oheismateriaalina" toimineita kaljoja, Canisteri taas asensi innolla softaa kannettavaan. Suurin osa softasta oli joko laitonta tai hyvin lähellä sitä, levyille meni war-dialereita, packet sniffereitä, uudenuutukainen (ja krakattu) TeleMate, erilaisia verkkohakkerointisoftia ym. Saatuaan asennukset loppuun Canisteri siirtyi kirjoittamaan jotain koneella. Koffi kurkki laiskasti koneen näyttöä, Borland C näytti olevan käynnissä. Tunnin näppäiltyään Canisteri siirtyi kolvaamaan jotain. Hän teki piuhan, jonka toinen pää oli 3.5mm ministereoplugi ja toinen DIN-liitin. "Tästä se hupi alkaa" hän jutteli koneelle. Canisterin jätettyä kone rauhaan Seko hyökkäsi paikalle. Häntä huvitti suuresti kannettava kone, joka oli 3 kertaa tehokkaampi kuin ajan "tehomikrot". Jopa markkinoilla kummitelleet uudet Pentium-prosessorit helisivät tälle laitteelle. Seko tutki Canisterin asentamaa softaa. "Oot laittanu tänne jonkun nauhotussoftan?" hän innostui. Ja pitihän sitä kokeilla tietenkä, koneessa kun oli sisäänrakennettu mikrofoni ja kaiutin. Seko painoi nappia ja sanoi "C-GOD ON KUNINGAS". Toinen painallus ja kone alkoi toistaa "C-GOD ON KUNINGAS". Koffi mulkoili huoneen ovelta keittiöön ja tuhisi jotain. Canisteri nousi ja alkoi kävellä ovea kohti. "Kävästääs huomenna hoitaas yks kevyt keikka uusilla leluilla" hän huikkasi ja häipyi.

4 .. Ongelmia asematunnelissa

Sunnuntai alkoi utuisena ja kosteana. Kuuden aikaan Canisteri saapui opiskelijakommuunin lähistölle. Nyt pitäisi hoitaa typerä keikka, jonka hän oli kännissä soitellessaan mennyt lupaamaan eräälle SysOpille. Keikan nimi olisi kilpailijan eliminointi, eli purkin kaato. Eipä häävi homma sinänsä, mutta palkkioksi oli luvattu juomisia niin pakkohan se oli vaikka homma kuulostikin tyhmälle. Canisteri harppoi erään kerrostalon toiseen kerrokseen ja soitti kelloa. Seko tuli avaamaan ja vaikutti huomattavasti innostuneemmalta typerästä keikasta kuin Canisteri. Koffikin tuppautui mukaan, kun Canisteri survoi kannettavan, modeeminraadon ja piuhat reppuunsa. Kuuluihan kannettavaan laukkukin, mutta vain typerä kantaa kannettavaa laukussa - risa reppu ei kiinnitä mahdollisten ryöstäjien huomiota niin helposti. He siirtyivät paikallisjunalla Helsingin asemalle, jossa he vetäytyivät aivan maksullisen vessan äärellä olevien puhelimien luokse. Canisteri laittoi kannettavan puhelimen alle ja kytki modeemin siihen nopeasti. Virrat vaan koneeseen ja termis auki. Nyt tulisi käyttöä muutamalle tempulle jonka hän oli oppinut ulkomaisilta kolleegoiltaan. Hän otti ja soitti yleisöpuhelimesta suoraan puhelinyhtiön palvelunumeroon. "Päivää, Anssi Myllymäki kolmos-alueelta, täällä näyttäs olevan jotain puhelimia pimeänä, katsopas sieltä päätteeltä onko täällä numeroita mustana?" hän lateli välittömästi naisäänen tervehdittyä häntä. Langan toisessa päässä ollut nainen meni

vaikeaksi "öö.. ei kyllä näy mustia yksiköitä, keskus ei ole ilmeisesti ajan tasalla". Canisteri jatkoi: "Jaahas, no teenpä sitten loopbäkin tästä, pistäs numeroon 098114113" ja puhelin alkoi tuutata niin kuin vastapäässä soisi puhelin. Hän laittoi nopeasti luurin modeemin kaiutin-mikrofoniyhdistelmän perään ja antoi termikseltä komennon ATD. Vähän ajan päästä alkoi modeemikättely, joka päättyi CONNECT 2400:aan.

Koffi tai Seko eivät olleet koskaan nähneet, miten phreakkeri oikein sai ilmaisia puheluita ja olivat selvästi vaikuttuneita vaikeivat sanoneetkaan mitään. Canisteri hoiti kaato-operaation nopeasti. Innokas SysOp oli toisessa päässä nenä lasissa, riitti kun Canisteri väitti olevansa kansainvälisestä piraattiporukasta ja tarjosi info-filettä. Tämän jälkeen hänen tarvitsi vain uppia eilen tekemänsä pieni ohjelmanpätkä jonka SysOp kävi sen kiltisti ajamassa, tyhjentäen levynsä. NO CARRIER ilmestyi ruudulle, SysOp oli ilmeisesti sammuttanut koneensa huomattuaan ongelman. "Siinä meni koneen neitsyys" naureskeli Canisteri pokatessaan kamat reppuun, eiköhän mennä syömään. Carrolssin luona parveili joku teinilauma, joten he päättivät suosiolla mennä SpaceMäkkiin. Ruokailun päätyttyä he vetäytyivät läheiseen pelisaliin, jossa Canisteri siirtyi flipperin äärelle ja Koffi sekä Seko alkoivat ottaa matsia toisistaan aivan mainion näköisessä kaksin pelattavassa formulasimulaattorissa. Pelisaliin lappasi lisää porukkaa ja lähes kaikki masiinat olivat käytössä.

Yllättäen salissa tuli hiljaista, kuului ainoastaan pelien äänet. Tunnelma muuttui jotenkin painostavaksi kuin taikaiskusta. Canisteri, joka kuritti hopeapalloa selkä ovelle päin ei nähnyt syytä porukan hiljenemiseen, mutta Seko ja Koffi vilkaisivat nopeasti olkansa yli ovelle. "Voi vittu, manneja". Canisterin vieressä flipperiä pelannut jätti yllättäen pelin kesken ja käveli pelisalin perälle. Yllättäen joku läpsäisi häntä olkapäähän melko tuntuvasti avokämmenellä. "Anna kun Aapo pelaa" kuului selvällä mustalaismurteella hänen takaansa. "Mä pelaan nyt tätä, on tossa muitakin pelejä" vastasi Canisteri, joka oli selvästi ärsyyntynyt menetettyään hopeapallon hallinnan moisesta yllätyksestä. Seuraavaksi hän huomasi lentäneensä selkä edeltä seinään. Selässään hänellä oli reppu ja varsin nopeasti hän tuli miettineeksi että repussa oli kalusto jonka hinnalla saisi melko hyvän auton. Pelisalin porukka oli nyt viimeistään siirtynyt seuraamaan tilannetta. Hänen edessään oli neljä melko tukevarakenteista mustalaista, joista ilmeisesti porukan johtaja, Aapo oli käynyt käsiksi.

Canisteri huomasi olevansa ansassa. Reppua ei uskaltaisi laskea maahan, sillä se saattaisi kelvata noille. Tappelusta tulisi lyhyt, sillä neljä vastaan yksi tilanne vaikutti olevan käsillä. Canisteri päätti hoitaa tilanteen nopeasti kotiin. Hän otti muutaman nopean askeleen kohti Aapoa, joka tuli suoraan kimppuun. Muut kolme jäivät taaemmas seuraamaan. Aapo yritti lyödä oikean koukun Canisterin leukaan, mutta Canisteri nappasi nopeasti paljaasta nyrkistä kiinni oikealla kädellä, jonka jälkeen vasemmalla kädellä tarttui kiinni oman oikean kätensä ranteesta. Aapo hyppäsi melkein 2 metriä taaksepäin ja kaatui maahan. Seko ja Koffi huomasivat tilanteen ja tönäisivät kaksi oven tukkeena ollutta kumoon. Canisteri ampaisi ulos ovesta Seko ja Koffi perässään. He painelivat portaat alas suoraan metron liukuportaisiin. Vasta liukuportaissa Canisteri lopetti juoksemisen ja huomasi adrenaliinin vaikutuksen. Seko ja Koffi saivat hänet vihdoin kiinni. "Mitä sä teit sille?" uteli Koffi. Canisteri veti oikean käden hihaansa vähän matkaa taaksepäin, hänen oikeaan käteensä oli kiinnitetty laite, jossa oli 9 voltin patteri, iso kondensaattori ja muuta elektroniikkaa. Laitteesta lähti 2 eristettyä johdinta kämmentä kohti, joissa kummassakin oli pieni metallilevy päässä. "Mä annoin sille pikakurssin sähkötyksestä" naureskeli Canisteri.

Päästyään liukuportaat alas Canisterin hengitys oli jo tasaantunut ja suurin säikähdyks mennyt ohi. "Täytynee näköjään odotella hetki ennen kuin palaa tonne ylös" totesi Seko vilkuillen huolestuneesti portaiden yläpäähän. Sieltä alkoi kuulua jotain meuhkaamisen ääntä ja pian hän huomasi että yläpäässä oli jotain isompaa tekeillä, sillä ihmiset alkoivat huutaa ja ihmismassa alkoi yhdessä rullaportaikossa tungeksia alaspäin. Canisteri huomasi adrenaliinin vaikutuksen lähinnä sydämen tykytyksenä, "Sieltä ne tulee taas". Aapo ei ilmeisesti ollut aikonut jättää pikku käsiryssä pelihallissa siihen, vaan haki revanssia. Kumpaankaan suuntaan ei ollut sillä sekunnilla tulossa metroa, oranssit veromarkkoja syövät madot piilivät jossain onkaloissaan. Itäkeskukseen päin menevä metro näytti olevan lähinnä, kahden minuutin kuluttua perillä. NR:n porukka totesi hyväksi ideaksi siirtyä pois näkyviltä.

Hetken päästä Aapon jengi pyyhälsi portaista asematilaan. Aapo piteli oikeaa kättään ja alkoi raivota "MISSÄ SE HELVETIN RASVALETTI ON?! SEMMOIN MUSTIIN PUKEUTUNU

HYYPPÄ REPUN KANSSA?". Canisteri tajusi tuntomerkkien sopivan. Metroa odotteleva ihmismassa oli melko hissukseen joten Aapo komensi kaksi jengin jäsentä tutkimaan asematilan toista puolta ja itse hän siirtyi tutkimaan itäkeskuksen suuntaan meneviä. Samantien alkoivat kiskot säristä ja metro pyyhälsi asemalle. Ihmiset ahtautuivat sisälle. Kun asemalaituri oli melkein tyhjä, totesi Canisteri viimeisen paikan koittaneen ja lähti muun porukan kanssa juoksemaan kohti metron ovia. Aapo huomasi yrityksen ja juoksi perään. Hän saavutti Canisterin juuri tämän ehdittyään ovista sisään. Metro oli niin täynnä, että Canisteri oli jäänyt suoraan ovien eteen ja kauhukseen huomasi että Aapo veti esiin puukon. Samassa hän huomasi puukon lähestyvän mahaansa suurella nopeudella ja refleksinomaisesti kääntyi ympäri yrittäessään karkuun. Puukko pysähtyi kuin seinään ja nyt selin oveen päin oleva Canisteri potkaisi taaksepäin, kaataen Aapon selälleen asemalaiturille. Saman tien ovet sulkeutuivat ja metro lähti liikkeelle. Aapo ponnahti ylös ja juoksi vähän aikaa metron vieressä hakaten ikkunoita kunnes laiturille loppui kesken ja metro sukelsi tunneliin.

Vasta muutaman asemavälin jälkeen Canisterilla alkoi adrenaliini laskea sen verran että hän alkoi tiedostaa mitä ympärillä tapahtui. Hän oli lähes varma että loppu oli koittanut, mutta hän oli silti elossa. Tarkemmin miettien hän oli tuntenut kun puukko iskeytyi johonkin hänen reppusaan. Samassa paha aavistus hiipi hänen mieleensä. Hän laski repun selästään ja huomasi siinä töröttävän muovivartisen puukon. "Mora, Sverige" luki puukon terässä. Koffi ja Seko tunkivat porukan keskeltä lähemmäksi Canisteria. "Miten kävi?" uteli Koffi. Canisteri avasi reppunsa ja katsoi sisälle. "Nyt tuli ruumiita".

5 .. Itäkeskus

Itäkeskukseen päästyään pojat vetäytyivät penkeille istumaan. Canisteri kaivoi repusta kannettavan esille. Puukko oli lävistänyt sen kannen. Hän laittoi koneen päälle, huomatakseen että vaikka puukon terä oli mennyt sisään melkein keskeltä kantta, ei itse näyttö ollut vaurioitunut. Canisteri sulki koneen kannen ja laittoi masiinan reppuun huokaisten, "mä tarvin kyllä lomaa ihan oikeesti". Hän nosti riipuksissa olleen päänsä ja huomasi tuijottavansa matkatoimiston ikkunaa, jossa kaksi laivaa seilasi rinnakkain, mainosteksteistä päätellen Itämerellä. Samantien hänen ilmeensä kirkastui, "Hei! Miten olis jos mentäs botskille mun synttäreiksi?". Seko ja Koffi nyökyttelivät, "Miksei, miksei". "Ootteko aatellu mitä teette sen konekeikan rahoilla?" jatkoi Canisteri. Seko oli heti äänessä: "Ostetaan kännykät!". Koffi innostui välittömästi ideasta: "Ei hitto miten hyvä idea, sittenpähan ollaan kaikki aina yhteydessä toisiimme". Canisteri nyökkäili idealle. "Harmillista ettei tänään ole pahemmin kaupat auki" hän jatkoi. He sopivat tulevansa huomenna tutkimaan tilannetta ja tapaavansa samassa paikassa. Canisteri lähti omille teilleen, Seko ja Koffi palasivat kämpille kiertäen rautatieaseman mahdollisimman kaukaa.

"YLI 120000 MARKAN TIETOKONEET VARASTETTU" kirkuivat iltalööpit seuraavana päivänä. Ilmeisesti rikos oli paljastunut odotettua aikaisemmin viikonloppuna ja lööpit olivat sitten saaneet asiasta tietää. Matkalla itäkeskukseen Canisteri poimi yhden lehden mukaan. Kannettavat olivat olleet hieman päälle 40 tuhatta markkaa kappale, tyyristä tavaraa. Sama lehti kertoi myös jengisodasta metroasemalla. Järkyttynyt sivustaseuraaja vaati lehden palstalla tarkastuksia epäilyttävän näköiselle nuorisolle ja yleisöpalstalla itkettiin eikö missään ole enää turvallista liikkua. Canisteri tapasi Sekon ja Koffin itäkeskuksessa kuten edellisenä päivänä oli sovittu.

Tervehdittyään toisiaan he siirtyivät suoraan pieneen matkapuhelimiin erikoistuneeseen puotiin. Tarjolla oli ties minkä näköistä NMT:tä, mutta Canisteri oli sen verran tietoinen matkaviestimistä, että GSM tulisi ehkä tulevaisuudessa korvaamaan NMT:n ja lisäksi GSM:issä oli huomattavasti parempi ääni. Kauppias mulkoili porukkaa epäilevän näköisenä. "Mitäs pojille sais olla?" Canisteri selitti että GSM olisi kiinnostuksen kohde. Kauppias ei olla uskoa mitä kuuli ja teki virheen menettäen samantien ostajat kolmelle yli 8000 markan arvoiselle puhelimelle. "Ja ovatkos pojat olleet varkaissa? Me myydään vaan rehellisille asiakkaille. Häipykää ennen kuin soitan poliisit!". Canisterille kauppiaan käytös tuli täytenä yllätyksenä ja hän jäi paikoilleen miettimään kuulemaansa, "Antaa heittää!" toisti kauppias. Sinänsä oikeassahan kauppias oli ollut rahojen alkuperän suhteen, vaikkei siitä voinutkaan olla varma. Kauppialla oli nyt edessään toinen paha ongelma. Hän oli suuttanut Näppäinrikolliset.

He lähtivät liikkeestä naamat punaisena ja kiroillen vetäytyen pois näkyviltä. Kaikenlaisia sitä sitten laitetaankin asiakaspalvelutehtäviin. Canisteri sai samantien idean. Hän kaivoi kannettavan esille ja käynnisti äänen käsittelyyn tarkoitetun ohjelman. He olivat portaikossa, eikä lähistöllä näkynyt liikettä. Varmistuttuaan tästä Canisteri otti teko pirteän äänen ja sanoi: "Itäkeskuksen matkaviestin tahtoo kiittää teitä onnistuneesta keväästä ja tarjoaa nyt ensimmäiselle liikkeeseen tulevalle ilmaisen NMT-matkapuhelimen, seuraavalle kymmenelle henkilölle matkalataajan ja kaikille liikkeessä käyneille jäätelöt". Tämän jälkeen Canisteri miksasi puheen taustalle musiikkia, kosto odotti. Hän muisti nähneensä mikrofoniiliitännän Itäkeskuksen ylimmässä kerroksessa, kun menneenä kesänä siellä oli joku poppi-bändi esiintynyt. Paikka löytyikin nopeasti ja nyt tuli Canisterin lauantaina rakentamalle liitântäpiuhalle käyttöä. Hän kytki koneen kuulutusjärjestelmään ja klikkasi "PLAY" koneelta.

Nauhoitettu viesti pauhasi kuulutusjärjestelmä. Tämä sai aikaan täydellisen kaaoksen ihmisten töniessä toisiaan ja rynnissä liikettä kohti. Kaikki ilmainen tekee aina kauppansa. Canisterin johdolla näppäinrikolliset poistuivat paikalta. Myöhemmin päivällä he kävivät ostamassa GSM-puhelimet. Edellisestä viisastuneina jokainen kävi yksinään eri liikkeissä. Päivän päätteeksi heidän tiensä erosivat jälleen. Kävellessään uusi kännykkä vyölenkissään Canisterille tuli mieleen eräs entinen lukiosta tuttu koulukaveri, joka maalasi kaikkea autosta pienempää ruiskuväreillä. Niinpä hän tunkikin tämän kaverin luokse, huomatakseen ettei puhelin ollut ainut asia minkä hän oikeastaan voisi maalauttaa.

6 .. Aapon huono päivä

Koulujen jälkeen tiistaina Canisteri tunki jälleen tukikohtaan. Ensimmäisenä hän esitteli Kännykkänsä muille. Upouusi Nokia 880 oli maalattu liekkikuvioiseksi erittäin taidokkaasti. Seuraavaksi Canisteri kaivoi kannettavan repustaan. Sen kanteen oli maalattu Moran puukko sojottamaan pystyssä suunnilleen siihen kohtaan, johon puukko oli osunut. Vauriokohta oli paikattu ja se oli maalattu näyttämään siltä kuin pala muovia puuttuisi ja koneen piirilevyt näkyisivät. Alalaidassa oli grafiitinomainen teksti "NR!". Seko ja Koffi eivät voineet kuin ihastella työtä, harvemmin tuli vastaan 40000mk kannettava, jota oli puukotettu ja sen jälkeen se olisi vielä maalattu.

Canisteri ei aikonut painaa villaisella Aapon ja jengin hyökkäystä. Hänen henkensä oli pelastanut hyvin kallis panssari, eikä Canisteri pahemmin pitänyt ideasta että heimoveljet yrittäisivät tökätä häntä Moralla keuhkoon. He suunnistivat läheiselle puhelinkioskille, josta Canisteri päätti tehdä soiton. Aapo tuskin olisi ollut koulussa ainakaan missään lukiossa, joten Canisteri siirtyi suoraan amiksiin. Ensimmäinen puhelin-phreakkerin oppitunti oli se, että lähes keneltä tahansa saa tietää lähes mitä tahansa, kun kuulostaa vakuuttavalta. Kun ihmiset joutuvat harhaluuloon että sinä tiedät heitä enemmän tai olet korkeammassa asemassa kuin he, voit puhua suunnilleen mitä roskaa tahansa ja se menee täydestä.

Tätä keinoa Canisteri käytti jälleen. Soitettuaan erään amiksen kansliaan vastasi puhelimeen sihteeri. "No se on Johannes Koromaa kouluhallituksesta päivää! Kuulkaas kun nyt meillä on täällä tällainen nuorimies, jonka tiedot meidän pitäisi saada tänne kiireesti. Onkos teillä faxia siellä?". "Öö.. joo, on meillä" vastasi sihteeri hieman pöllähtäneenä. Canisteri jatkoi "No sepä kiva, tämän pojan nimi on Aapo .. mikäs se sukunimi nyt olikaan...", sihteeri havahtui - "Ai se Aapo Nurhsson, se mustalainen?". Canisteri vaihtoi toruvan äänensävyyn "Noh, sanottakoon vain että hän on tumma ja komea, mutta sama mies. Voisitteko faksata hänen tietonsa, minulla on tässä meidän numero?". Canisteri antoi numeron ja sihteeri lupasi faxata tiedot. Välittömästi Canisterin suljettua puhelimen oli Seko äänessä: "Minkä numeron annoit sille?". Canisteri veti päälle ilkeän hymyn muttei sanonut mitään. He kävelivät lähistöllä olevaan K-Kauppaan. "Oottakaa tässä" sanoi Canisteri ja marssi sisään. Hän meni suoraan myyjän luokse ja halusi paikan johtajan puheille. Kyseinen K-Kauppa oli Canisterille tuttu, sillä hän asui ihan sen vieressä ja hän tiesi tarkkaan mitä teki. Myyjä käski mennä takahuoneeseen odottamaan. Takahuoneessa oli faksi, josta Canisteri nappasi päällimmäisen sivun paitansa alle ja jäi odottamaan puljun omistajaa. Myyjä tuli vähän ajan päästä takahuoneeseen. "Joo, omistaja ei ookkaan täällä, tuu joku toinen kerta" hän sanoi. "Joo" sanoi Canisteri ja käveli ulos. Hän tiesi tarkkaan että omistaja kyllä oli paikalla, muttei viitsinyt ottaa vastaan ketään "opiskelijarenttuja" kuten hän asian ilmaisi.

Pihalla Seko ja Koffi odottelivat jo. Canisteri kaivoi lapun esille ja näytti. "Sä olet yksinkertaisesti vaan nero!" totesi Koffi. Seko nappasi paperin Canisterin kourasta ja alkoi lukea. Aapo oli päässyt kerkiarvolla 4.9 ulos yläasteelta kaksi kertaa luokalle jäätyään. Muiden tietojen ohessa oli Aapon osoite ja puhelinnumero. Osoitteen mukaan Aapo asui Espoossa rivitalossa. Canisteri nappasi puhelimen ja soitti. "Suutarin puutarhat" vastasi miesääni. "No se on Aapo Nurhsson päivää! Kuules, tilaisin pari tonnia valmiiksi lannoitettua turvetta, pitäs nurmikko perustaa kun tuli vaimolle ja muksuille kännissä niin luvattua". Canisteri kertoi vielä osoitteen ja käski tulla aamupäivällä turpeita tuomaan. Hän antoi ohjeet että turve voitaisiin kipata suoraan siihen etupihalle, hän kyllä kärräisi sen sitten paikoilleen. Seuraavaksi Canisteri otti koneen jälleen esille ja kytki sen puhelimeen. Tällä kertaa hän otti yhteyden suoraan puhelinlaitokseen. Ruudulle ilmestyi UNIXin Login, johon Canisteri näpytteli nopeasti tiedot. "Last Login from TTYS04" ilmoitti UNIX, Canisteri oli saanut yhteyden puhelinlaitoksen tietokoneeseen. Hän paikallisti nopeasti Nurhssonien asunnon. Saitoja näyttivät olevan puhelinlaskun kanssa, tilillä oli vaivaiset 21 sykäystä eli reilu kymmenen markkaa. Canisteri lisäsi lukuun useamman nollan. "Kyllä yllättyvät kun seuraava puhelinlasku on tiiliskiven paksuinen", hän nauroi heittäessään konetta reppuun.

7 .. Matkoille

Muutama viikko ehti vierähtää. Villi huhu kertoi jostain mannesta, jonka pihalle oli eräänä vähemmän loistavana aamuna ilmestynyt pari tonnia "sitä itteään". Haju mahtoi olla sen mukainen. Koulu meni jotenkuten tökkien koko porukalla, opintoviikkoja täytettiin puoliväkisin. Canisteri harkitsi jo puolivakavissaan arvosanojen korotusta muilla menetelmillä kuin pönttämällä, mutta luopui kuitenkin ideasta todettuaan ettei ollut oikein muutakaan tekemistä kuin istua koulussa. Canisterin syntymäpäivät alkoivat lähestyä ja ensimmäisen onnittelukortin tiputtua postilaatikkoon hän tuli miettineeksi laivareissua. Tallinnan reissut saisivat rahat turhaan palamaan wareen, matkan täytyisi suuntautua kohti läntistä naapurimaata. Mikään 24h risteily ei kuitenkaan tullut kysymykseen, ne kun yleensä päättyivät ennen kuin oikeastaan edes ehtivät alkaa. Canisteri päätti, että he voisivat viettää viikonlopun laivalla, jolloin hän välttäisi myös mahdolliset ikävät sukulaisivierailut. Hän pirautti muille ryhmän jäsenille ja kutsui heidät luokseen.

Seko ja Koffi saapuivat myöhemmin illalla Canisterin kämpille. Canisteri asui yksiössä, jossa huoneen lisäksi oli pieni luukku ruuanlaittoon ja vessa. Asunto oli 6-kerroksisen talon toiseksi ylimmässä kerroksessa. Huoneen kalustus ei yllättänyt, nurkassa oli sänky ja kaikki vapaa lattiatila oli täynnä erilaisia komponentteja. Seko poimi pöydältä kumman esineen. Se oli LVI-putken pala, jonka päähän oli rakennettu jonkinasteista elektroniikkaa. Noin putken puolivälissä oli kytkin. Hän pyöritteli esinettä kädessään. "Mikä tää on?". Canisteri tuli keittiönurkkauksesta muutaman lonkeron kanssa ja pysähtyi nähdessään Sekon pyörittelevän esinettä melko rennosti käsissään. "Laske se varovaisesti takaisin pöydälle" hän sanoi hieman ääntään korottaen ja Seko vinkin ymmärrettyään hellitti kapineesta. "Se on uusin itsepuolustukseen suunnattu keksintöni.

Canisteri nappasi putken, osoitti sillä seinää ja painoi kytkintä. Seinään iskeytyi melko heikolla voimalla putkilo josta tursotti pari nastan kärkeä. "Perustuu samaan kuin ranteessa kantamani laite. 'Panos' sisältää noin 10000 voltin varauksen, joka iskee melkein kenet tahansa tajukankaan metsiin vähäksi aikaa. Kun panoksen tipauttaa putkeen, lataa tämä putken päässä oleva elektroniikka uuden tällin panokseen". Seko pyöritteli päättään ja mutisi "jätkä on perkele kone". Kun Canisteri oli saanut keittiöstä noutamansa lonkerot jaettua ja niitä oli jo maistettukin, hän alkoi kertoa suunnitelmastaan. "Laivayhtiöt pitävät 23 vuoden ikärajaa perjantain lähdeillä. Vaikka ne hehkuttavatkin asiasta paljon, on itse valvonta melko löysää. Ikä tarkastetaan yleensä papereista lippua ostettaessa, paitsi jos lippu on jo ennakkoon maksettu ja noudetaan terminaalista.

Seuraavana päivänä koulujen jälkeen he lähtivät kierrokselle matkatoimistoihin. Lopulta sopiva löytyi ja erikoistaidoille tuli käyttöä. Seko marssi suoraan tiskille ja alkoi väentää kauppaa myyjän kanssa. Saatuaan myyjän huomion kiinnitettyä muualle, Canisteri pujahti takahuoneeseen. Kesti vähän aikaa ennen kuin Canisterin silmät tottuivat huoneen hämäryyteen. Joka puolella oli papereita ja mappeja, pöydällä tietokone. Kone oli päällä, joten

Canisteri napsautti virrat näyttöönkin. Kone oli ilmeisesti jonkinlaisen myyntisoftan verkossa ja oli vajaa salasanaa. Canisteri tiesi kokemuksesta, että toimistorotat eivät mitenkään luovia salasanojen keksimisen suhteen olleet, ensimmäiset yritykset olivat 'SALASANA', 'SANASALA' ja 'SASALANA', jotka ovat ehdottomasti yleisimmät. Seuraavaksi tietenkin vastaava englanninkielinen sana, 'PASSWORD'. "Welcome to Matkakymppi!" ilmestyi ruudulle.

Tämä riitti Canisterille. Ohjelma oli helppokäyttöinen ja pienen totuttelun jälkeen hän lisäsi etukäteen käteisellä maksetun tilauksen kolmelle hengelle valitsemalleen laivalle. Yhtäkkiä ovi avattiin. Canisteri teki uskomattoman nopean syöksyn pöydän taakse. Samantien huoneeseen syttyivät valot. Canisteri seurasi pöydän alta, kuinka korkokengät ja niihin liittyneet kauniit jalat pyörivät huoneessa. "Taasko tää on päällä" kuului hermostunut naisääni ja tietokoneen näyttö napsahti pois päältä. Tämän jälkeen nainen käveli ulos ja sammutti valot sulkien oven perässään. Seko ja Koffi olivat seuranneet tilannetta sivusta ja huokaisivat helpotuksesta nähdessään myyjän tulevan huoneesta suosiolla ulos. Canisteri odotteli hetken ja palasi koneen äärelle. Hän kuittasi luomansa ostoksen koneelle ja loggautui pois koneelta. Hän jäi ovelle kytkeseen seuraamaan Sekon ja myyjän kinastelua. Myyjä oli alkanut jo hiiltymään, kun Seko juoksutti tätä hakemassa matkaesitteitä jatkuvasti. Canisteri poistui takahuoneesta huomaamattomasti ja käveli ulos liikkeestä. Seko ja Koffi tekivät saman perässä, Seko nakaten varmaan viitisen senttiä paksun esitenivaskan oven vieressä olleeseen roskikseen.

17:30 perjantaina he tapasivat Katajanokan terminaalissa. Canisterilla oli vakiovarustus mukanaan, Seko oli ajattoman tyyliä kuten aina, Koffi taas oli kaivanut jostain KOFF-lippiksen, johon oli lisätty I valkoisella tussilla. Matkatunnelma oli vallannut heidät kaikki. Matkaliput kelpasivat, eikä laivalla vitoskannen ovella vastaanottamassa ollut nainen pahemmin ikää kysellyt. He saivat tietää, että hytit olivat kolmoskannella. Hissin ympärillä oli täysi ryysis menossa, pojat päättivät mennä suoraan portailla yhden kerroksen alemmas. Hytti löytyi nopeasti, numero itseasiassa jaksoi huvittaa heitä. 3086. Kamat hyttiin ja laivaa tutkimaan. Koffi päätti mennä ensiryntäyksen mukana laivan kauppaan, kunhan se 18:00 laivan lähtiessä aukeaisi. Seko ja Canisteri taas lähtivät kannelle seuraamaan lähtöä. Muutamaa minuuttia vaille 18 laivan koneet käynnistettiin ja Silja Albatross alkoi irtautua Helsingin satamasta.

Laivan lähdettyä Seko ja Canisteri painuivat syömään. Tarpeeksi pyörityään he löysivät jonkinasteisen ravintolan, josta sai hampurilaisia ym. terveysruokaa. Sapuska kyllä maittoikin. He päättivät lähteä käymään hytissä, josta he löysivät myös Koffin. Hän oli hakenut tax-freestä kaikenlaisia litkuja ja kerinnyt jo korkatakin muutaman Canisterin ja Sekon astuessa hyttiin. "Älä hyvä mies täällä yksinäs istu, tule tonne ylös" kutsui Canisteri. Niinpä he yhdessä tuumin siirtyivätkin laivan baarin puolelle. Ilta kului mukavasti virvokkeita nauttien ja välillä rahoja laivan kymmeniin peliautomaatteihin syytäen.

23 jälkeen alkoi baarissa uusi ohjelmanumero, karaoke. Normaalitilassa ei idea olisi juolahtanut mieleen kenellekään porukassa, mutta juomiset muuttavat kummasti asenteita. Niinpä Koffi ryntäsi lavalle vetäen Canisterin perässään. Canisteri ei mitenkään pitänyt julkisista esiintymisistä, mutta Koffi sensijaan oli aina näkyvillä kun siihen vaan tarjoutui tilaisuus. Yleisö oli hommassa täysin mukana, eikä varmaan olisi ollut välisikään mitään laulettiin tai soitettiin, nousuhumalainen porukka oli riemunsa kukkuloilla. Canisterin pelko osoittautui aiheelliseksi, nyt oli vuorossa täydellinen itsensä nolaus. Biisi alkoi soida, Canisteri oli kokonaan pihalla mutta Koffi lauloi. Vasta kertosaikassa Canisteri pääsi mukaan, "AJETAAN ME TANDEMILLA...". Kappaleen lopuksi koko baari räjähti aplodeihin. Koffi palasi pöytänsä odottamaan seuraavaa laulajaa, mutta Canisterille kyseinen riemu riitti. Hän lampsi ulos baarista.

8 .. Uusi tuttavuus

Canisteri tunsikin vitosen kolikkojen polttelevan taskuaan ja työnsi ne lähimpään pokeriin. "Hei! Sä olit tosi upee!" kuului pirteä naisääni yllättäen käytävältä. Canisteri säpsähti ja kääntyi katsomaan äänen suuntaan. Ääni kuului noin 180 senttiselle, oikeista paikoista pyöreälle tummatukkaiselle naisenalulle. Canisteri ei voinut uskoa silmiään ja tuijotti vain tyttöä ja hänen pitkälle selkään ulottuvia hiuksiaan. Hän oli niin hyvin yllätetty, että ei saanut sanaa suustaan. "Mä olen Katja" jatkoi tyttönen. "Ööh... Mä oon Tommi" sai Canisteri lopulta ulos suustaan. Katja huomasi nopeasti Canisterin ujouden ja jatkoi: "Tuletkos tonne diskoon

mun kanssa?". Canisteri oli jo myyty - "Joo, voin mä tulla" hän sai sanottua toivuttuaan pahimmasta ujouskohtauksesta. He siirtyivät hissillä muutaman kerroksen ylöspäin, vilkuillen toinen toisiaan koko matkan. Canisterille alkoi tulla outo tunne päälle, poistuessaan hissistä hän tajusi olevansa rakastunut ensisilmäyksellä!

Laivan disko oli melko pieni paikka. Lattia oli lasia, alla eri värisiä loisteputkia ja musiikki näytti tulevan valmiilta nauhalta. Kevään ykköskappale, "Scatman", soi suunnilleen joka toisena biisinä ja lattialla oli hyppimässä kaiken ikäistä pennuista muutama heidän ikäiseenkin. Katja tarttui Canisteria kädestä ja johdatti hänet lavalle pyörimään muiden sekaan. Musiikista Canisteri ei juuri välittänyt (hän olisi suosinut jotain enemmän hardcore-technon suuntaan), mutta hän huomasi välittömästi viihtyvänsä Katjan seurassa. Seuraavaksi tuli vähän hitaampi kappale ja Katja painautui lähemmäs Canisteria. Canisteri huomasi yht'äkkiä hitovansa, ettei tilanne koskaan loppuisi, miten elämässä aina yksinkertaiset asiat ovat parhaimpia?

Kappaleen päätyttyä he vetäytyivät lavan vieressä oleville penkeille. Katja oli huomannut tanssin aikana saman kuin Canisterikin. Kunpa elämässä muutkin asiat olisivat näin yksinkertaisia. Keskustelun aloittaminen oli hieman hankalaa kummallekin, kunnes Katja tuli vilkaisseeksi Canisterin farkkuja ja luetteli ääneen "63 .. 61 .. 6E .. 69 .. 73 .. 74 .. 65 .. 72 .. 69 .. mitä noi on?". Canisteri oli ensin hieman pihalla, mutta huomasi pian että Katja luki hänen farkkuihinsa tussilla kirjoitettua numerosarjaa. "Se on hexaa, se on semmonen tietokonejuttu" sanoi Canisteri hieman kaarrellen, peläten tietokoneiden esille tulemisen pilaavan hyvältä vaikuttavan alkavan suhteen. Katja mietti hetken, kunnes hänen ilmeensä kirkastui, "Canisteri"? "Sepä juuri" totesi Canisteri, "Minun handleni". Keskustelu meni vääjäämättä tietokoneisiin. Canisteri ei ollut ikinä tavannut tyttöä, joka olisi käytännössä tiennyt mitään tietokoneista, nyt tällainen ja vielä viehättävä tuli vastaan kuin taikaiskusta.

Laivan ravintoloiden alkaessa sulkeutua vetäytyivät Katja ja Canisteri poikien yhteiseen hyttiin. Canisteri heitti oven lukkoon perässään, siltä varalta että Koffi tai Seko sattuisivat hyttiin pyrkimään. Katja istui sängyn laidalle, Canisteri vastapäisen sängyn laidalle. Kummallekin tuli yllätyksenä miten hyvin heidän juttunsa synkkasivat - kumpikin oli tietokonepuolen vanha tekijä ja kumpikin harrasti hieman valonarkoja asioita koneillaan. Katja kertoi omasta lapsuudestaan ja kuinka hän oli peruskoulussa jo parantanut numeroitaan muutenkin kuin lukemalla, Canisteri taas selitti omista elektroniikan viritelmistään. Lopulta juttu meni muutaman viikon takaiseen konekeikkaan.

Canisterin saatua tarinan loppuun veti Katja vakavamman ilmeen ja totesi "Tiedän, näin sinut valvontakameran nauhalta". Canisterille nousi pala kurkkuun. Hän ei ikinä tullut ajatelleeksi että sellaisessa sekundaliikkeessä voisi olla nauhoittava valvonta, saatikka sitten infrapunakamerat (hehän olivat toimineet lähes pimeässä). Huomattuaan Canisteri valkoiseksi valahtaneen naaman Katja nauroi: "Mutta mä pöllin ne nauhat!". Canisteri tunsi itsensä hieman hölmöksi, oliko kyseinen tyttönen pelastanut hänen nahkansa poliiseilta? "Mä tunnistin sut heti kun näin teidät laulamassa silloin aikasemmin. Sä olit aika söpö". Canisteri sai pientä hymyntapaista naamalleen. Hän istuutui Katjan viereen. "Jos toi pitää paikkansa" hän sanoi ja mietti hetken, ja jatkoi "Niin sitten mun pitäisi vissiin sanoa vain kiitos" ja suuteli Katjaa, lämmin tunne valtasi hänet kokonaan. Tämän täytyy olla rakkautta hän pohti laskeutuessaan Katjan viereen makaamaan sängylle.

Myöhemmin Seko ja Koffi palailivat hytille. Seko yritti ensin korttia oveen, joka naksautti muttei auennut. Molemmat olivat niin pahasti alkoholin vaikutuksen alaisina, etteivät olleet varmoja olivatko edes oikealla ovella. Potkittuaan aikansa ovea Seko kaivoi kännykän esille ja yritti soittaa Canisterille, joka ei vastannut. "Voi helvet.. ti..!" hän kirosi. Lopulta kaverukset päätyivät kahdeksannella kannella olevaa autopeliä pelaamaan ja sammuivat siihen.

9 .. Juppikeikka

Siivooja imuroi kokolattiamattoa kahdeksannen kerroksen pelisalissa ja kirosi mielessään suomalaisjuoppoja seuratessaan, kuinka Seko ja Koffi nukkuivat autuaasti autosimulaattorin penkeillä vierekkäin. Canisteri heräsi ensimmäisenä. Hän havahtui siihen, että joku hänen sängyssään liikkui. Hän nousi varovaisesti pois sängystä ja tallasi kasaan vaatteita. Hän huomasi itseasiassa olevansa alasti, tosin lattialla oli kyllä vaatteita joita hän ei muistanut pukeneensa päälle lähtiessään kotoaan. Rintaliivejä hän ei ainakaan normaalisti

muistanut käyttävänsä. Hän puki nopeasti päälleen ja kävi vessassa laittautumassa edes jonkinasteiseen kuntoon. Krapula ei ollut järin paha, mutta päätä jomotti silti. Hitaasti mennyt ilta alkoi palata mieleen. Ja se nukkujakaan ei enää ollut mysteeri. Poistuessaan vessasta hän totesi Katjan vielä nukkuvan ja lähti hytistä etsiäkseen jotain pientä suuhunpantavaa(!).

Kävellessään neloskannen puhelinten ohi hänelle tuli mieleen laittaa äänet jälleen päälle kännykästä. "58 puhelua tullut" sanoi kännykän näyttö. Aluksi Canisteri hieman ihmetteli lukua, mutta selitys ei loppujenlopuksi ollut kummoinen - Seko ja Koffi olivat pommittaneet vuorotellen häntä yön tunteina, olivat ilmeisesti hieman ihmetelleet, kun eivät päässeet sisään hyttiinsä. Samalla Canisterille tuli mieleen, että missähän nuo kaksi oikeastaan olivat. Hän kierteli läpi baarit ja ruokapaikat, jotka olivat suurimmaksi osaksi suljettuja. Käytävillä kiersivät siivoojat, muuten laivalla oli hiljaista muutamaa matkalaukkuineen laivasta poistuvaa matkustajaa.

He olivat nyt Ruotsissa, ilmiselvästi Tukholman satamassa. Käytyään vielä diskon puolella ja vessoissa löysi Canisteri Sekon ja Koffin viimein. Hän herätti pojat käynnistämällä pelikoneen jossa he nukkuivat. Molemmat olivat muutaman minuutin täysin pihalla mistä oli kyse, kunnes edellisen illan tapahtumat alkoivat palata mieleen. "Missä sä oikein olit?" kysyi lopulta Koffi saatuaan päätään edes jotenkuten käyntiin. Canisteri selvitti edellisen loppuillan tapahtumat suunnilleen, jättäen poista mehukkaimmat palat kuitenkin. Koffi katsoi Canisteria melko epäilevällä ilmeellä, pitäisikö tuota nyt uskoa vai ei. Ennen kuin yksityiskohtaisempia uteluja illan sujumisesta ehti tulla, Canisteri ehdotti aamiaista. Tämä ei ollut huonompi idea ja niin sovittiin että he tapaisivat laivan ainoassa auki olevassa ruokapaikassa puolen tunnin kuluttua. Canisteri päätti lähteä herättelemään Katjaa.

Kolmoskannen portaissa Katja juoksi Canisterin melkein kumoon. Hän oli niin hengästynyt, ettei pystynyt sanomaan muuta kuin "JUOKSE!" ja säntäsi taas juoksuun. He juoksivat neloskannen hisseille ja menivät hissillä takaisin kolmanteen kerrokseen. Canisterille taktiikan syy oli selvä, joku oli Katjan perässä ja jahtaaja piti harhauttaa, mutta kuka ja miksi? He päättivät mennä Katjan hyttiin, joka oli kakkoskannella. Päästyään ovesta sisään Katja väänsi oven lukkoon ja istuutui peilin eteen huohottamaan hetkeksi. Canisteria asia luonnollisesti kiinnosti ja hän yrittikin saada irti Katjasta kuka häntä jahtasi ja miksi.

Saatuaan hengityksensä rauhoittumaan Katja kertoi: "Herättyäni ja siistiydyttyäni lähdin katsastamaan tilannetta. Kolmoskannella siivottiin hyttejä ja kaikki ovet olivat avonaisina. Huomasin eräällä pöydällä kasan korppuja ja kannettavan, joten päätin ottaa asiasta selvää. Pöllin siivoojan asusteet ja menin huoneeseen muka siivoamaan. Kun siellä ei ketään näkynyt, tutkin koneen nopeasti, siinä ei ollut mitään mielenkiintoista. Sen sijaan korpuilla oli jotain vahvalla salauksella suojattua, joten takavarikoin korput. Poistuessani hytistä hyttiin meni mies, joka välittömästi lähti perääni huomattuaan korppujensa puuttuvan. En ole varma, mutta olin näkevinäni hänellä ase. Sain harhautettua hänet ja törmäsin sinuun sitten portaissa".

Canisteri mietti nopeasti, Katja oli todennäköisesti vaarassa, mutta mikäli jahtaaja oli nähnyt hänet ainoastaan selkäpuolelta, ei tilanne ollut niin paha. Hän käväisi pikaisesti omassa hytissään ja otti Koffin kassista hieman vaatetta. Käytävillä ei näkynyt siivoojaa lukuun ottamatta liikettä, ilmeisesti jahtaaja oli yksyksissä. Canisteri palasi Katjan hyttiin ja antoi tälle Koffin varavaatekerran. Katja vaihtoi kuteet, lopputulosta ei voinut kovin monella positiivisella tavalla kuvailla, mutta Koffin lippis päässä hiukset nutulla Katja kyllä oli ainakin eri näköinen, tosin vähemmän virkistävällä tavalla.

Canisteri vilkaisi hytin ovesta käytävälle. Reitti oli selvä. He siirtyivät Canisterin hyttiin, jossa Canisteri tutki korput kannettavallaan. Niistä ei ottanut selvää, kaikki korput olivat täynnä jotain salattua tavaraa. Vaikutti PGP:lle. Tiedolla ei sinällään tehnyt mitään, sillä he tarvitsivat sekä lähettäjän että vastaanottajan salausavaimet. Canisteri teki varmuuden vuoksi korpuista kopiot koneen kovalevyille, jonka jälkeen hän piilotti korput Koffin juomia sisältäneeseen kassiin. He menivät ruokapaikkaan, jossa Koffi ja Seko jo odottelivatkin. Molempien reaktio oli täsmälleen samanlainen heidän nähdessään Katjan: ruoka jäi kesken ja he vaan tuijottivat. "Katja, Tässä on C-GOD ja Koffi" esitteli Canisteri. "Öö... moi" oli suunnilleen kummankin vastaus. Katja ja Canisteri tilasivat pikkupurtavaa, jonka jälkeen Canisteri selitti aamun tapahtumat. Koffi kiinnostui salatuista korpuista ja halusi nähdä ne välittömästi kun oli aikaa. Hänen erikoistaitoihinsa kuului nimittäin suojausten purkaminen ja murtaminen. Ruuan jälkeen he päättivät neljästään käväistä Tukholman puolella. Katja kävi

shoppailemassa hieman paremmin istuvat vaatteet ja he pyörivät terminaalin lähistöllä ihmetellen maailman menoa. Ruotsalainen iltapäivälehtikin tarttui mukaan vaikka heistä kukaan ei loistanut kyseisellä kielellä.

10 .. Kalat kuuntelevat

Kello 18:00 paikallista aikaa lähti Silja Albatross kohti Helsinkiä. Koko NR:n porukka ja Katja olivat karaokebaarissa seuraamassa esitystä. Katja päätti hakea porukalle juotavaa ja päätyi tilaamaan itselleen melko kalliin drinkin. Illan kuluessa meni drinkki jos toinenkin ja 21 tienoilla Katja oli niin seis, ettei jaksanut enää pysyä pystyssä. Canisteri kävi saattamassa (tai pikemminkin kantamassa) Katjan nukkumaan hyttiinsä ja palasi sitten seuraamaan esitystä.

Hieman ennen kello 22:ta tapahtui jotain. Koko laiva tärähti rajusti, lasit tippuivat pöydiltä ja käytävillä liikkuneet ihmiset lentelivät seinille. Syntyi yleinen epätietoisuus siitä, mitä oli tapahtunut. Joukosta kuului epämääräisiä spekulointeja laivan tilasta, toiset puhuivat pommista, toiset karilleajosta. Noin kymmenen minuutin kuluttua tuli kuulutus: "Olemme ajaneet karille, tällä hetkellä meillä ei ole hengenvaaraa, valmistautukaa evakuoimaan laiva". Tämä sai täyden paniikin päälle, ihmiset juoksivat ympyrää huutaen ja kirkuen. Canisterille tuli mieleen vain yksi asia. Katja.

Hissit olivat poissa pelistä, raput täynnä ihmisiä. Kesti melkein 15 minuuttia päästä alimpaan yleisölle tarkoitettuun, eli toiseen kerrokseen. Canisteri juoksi Katjan hytin ovelle. Se oli lukossa ja Canisteri oli jättänyt Katjan avaimet hytin pöydälle. Hän hakkasi ovea, mutta Katja oli liian pahasti poissa kuvioista. Muut kakkoskannen ihmiset olivat jo poistuneet, käytävällä oli vain reilut parikymmentä hyttiä. Yllättäen Canisteri kuuli outoa ääntä, joka kuulosti tulevan lähinnä seinistä. Se kuulosti ihan vesiputoukselle. Äkkiä hän tajusi ongelman, se oli vettä. Kakkoskerros oli laivan vesirajan alapuolella, joten konehuoneen täytyttyä alkaisi tämä kansi tulvia. Hän mietti kuumeisesti miten saisi oven auki, kunnes äkkäsi vähän matkan päässä seinällä kaapin jossa oli vaahtosammutin ja palokirves. Hän monotti kaapista lasin rikki ja otti kirveen.

Ovi oli melko kovaa tekoa, pari ensimmäistä yritystä sai lähinnä vain maalia irti ovesta. Lopulta Canisteri keräsi kaikki voimansa ja alkoi takoa lukon kohtaa. Se alkoi pettää pikkuhiljaa, mutta aika alkoi käydä vähiin. Hän huomasi, että vain henkilökunnalle tarkoitettu konetilaan menevän oven alta alkoi valua pikkuhiljaa vettä. Canisteri takoi ovea kirveellä hullun lailla, kunnes lukko lopulta petti ja irtosi. Hän ryntäsi sisään ja nosti muissa maailmoissa seilaavan Katjan syliinsä. Vesi alkoi nousta pikkuhiljaa ja laiva kallistui taaksepäin. Kallistumisen myötä Canisteri huomasi olevansa melkein vyötäröä asti vedessä, joka ei ollut mitenkään turhan lämmintä. Hän kahlasivat portaille Katja sylissään ja kiipesi kolmannelle kannelle. Hän paikallisti oman hyttinsä ja pakkasi kamansa reppuun. Myös Seko ja Koffi olivat kolmosessa, tosin Koffi joutui vastahakoisesti jättämään juomisensa ja seuraamaan Canisteria ja Katjaa. Ravattuaan tarpeeksi monet raput ylös alkoi Canisteri olla uuvuksissa Katjan kanniskelusta. Suurin osa väestä oli jo pelastusveneissä, Canisteri puki Katjalle päälle pelastusliivit, sen jälkeen itselleen ja meni laskettavaan veneeseen. Veneeseen ei loppujenlopuksi tullut ketään muita kuin he neljä, joten se laskettiin veteen ja Canisteri käynnisti perämoottorin jonka avustuksella vene lipui kauemmas laivasta.

Vasta päästyään vähän matkan päähän laivasta Canisteri näki vasta tilanteen. Laiva upposi perä edellä, kolmas kerros oli arviolta menossa. Kannella näkyi vielä laivan henkilökuntaa, jotka ampuivat räikeän punaisia hätäraketteja ilmaan ja heittelivät pelastuslauttoja veteen hypänneille ihmisille. Canisteri tunsu itsensä jotenkin yhtä aikaa maailman onnekkaimmaksi ihmiseksi ja myös maailman huono-onnisimmaksi. Kauempaa alkoi nyt näkyä lähestyvä laiva, Silja Europa oli vastannut hätäkutsuihin ja tuli pelastamaan haaksirikkoisia. Canisteri käänsi veneen kohti Europpaa.

Muutkin pelastusveneissä ja lautoilla olijat olivat huomanneet lähestyvän laivan ja suuntasivat sitä kohti. Noin tuntia myöhemmin suurin osa evakuoituista ihmisistä oli nostettu Europan kannelle. Lääkintähenkilökunta tuli nopeasti tarkastamaan Katjan kunnan huomattuaan tämän olevan tajuton, tosin Canisterin selvitettyä tilanne käskivät vaan viedä tytön jonnekin lepäämään. Silja Albatross jatkoi pikkuhiljaa uppoamista, Canisteri arveli vesirajan menevän nyt jossain neljännen kerroksen puolivälissä. Paikalla oli nyt myös

helikopteri, joka pyöriskeli Albatrossin ympärillä etsien mahdollisesti veden varaan joutuneita. He olivat ilmeisesti Silja Europan neljännessä kerroksessa, joka oli jonkinasteinen kävelykatu täynnä kauppoja. Vähän matkan päässä näkyi olevan jonkinlainen ruokapaikka. Nyt alue oli täynnä Albatrossilta tuotuja ihmisiä, osa loukkaantuneita, osa pahasti kännissä, osa kylmettyneitä. Ruokalassa näytti olevan TV, josta ilmiselvästi tuli uutisten erikoislähetys tapahtuneesta. Canisteri vetäytyi lähemmäs kuuntelemaan. "...uppoaminen on pysähtynyt. Laiva ehti upota neljänteen kerrokseen asti, kunnes vuotokohdat saatiin eristettyä. Tietojemme mukaan onnettomuudessa ei ole yhtään kuolonuhria, loukkaantuneiden määrä nousee kymmeneen" pauhasi TV näyttäen samalla kuvaa ilmeisesti helikopterista.

Alueelle oli jaettu jonkinlaisia ohuita patjoja. Canisteri huomasi yllättäen olevansa melko väsynyt ja oikoi itsensä Katjan viereen patjalle. Myös Seko ja Koffi haukkottelivat siihen malliin, että uni tekisi hyvää. Muutamassa kymmenessä minuutissa koko poppoo oli unten mailla. Ennen siirtymistään unten maille Canisteri seurasi mielenkiinnottomasti kahta lähistöllä pyörinyttä pentua, molemmat ruutupaidoissa, toinen Mighty Duck-lippis päässä. Pennut keskustelivat purkin pystytyksestä.

11 .. Jälleen kotona

Seuraavana aamuna Koffi oli ensimmäisenä hereillä. Vielä silmät kiinni hän venytteli ja muisteli näkemänsä unta. Unessa laiva oli uponnut ja... Koffi avasi silmänsä ja huomasi tuijottavansa jonnekin muualle kuin hytin kattoon. Hän katseli ympärilleen, nähden pitkät rivit makuualustoja, jollaisen päällä hän itsekin oli ja niiden välissä sairaanhoitohenkilökuntaa tarkastamassa ihmisten kuntoa. Hän töni muutkin hereille. Kello oli reippaasti yli 12 päivällä, laiva oli Helsingin satamassa. Neloskannen ulkoporttia ei oltu avattu ja hän näki kuinka ihmiset siirtyivät terminaaliin jostain ylemmästä kerroksesta. Haaksirikkoisetkin alkoivat pikkuhiljaa heräillä ja siirtyä ylempään kerrokseen ulos pääsemistä varten.

Koffi ja Seko ymmärsivät Canisterin vihjeestä häipyä näkyvistä terminaalissa. Hän ja Katja kävelivät hitaasti terminaalin ulko-ovia kohti. Canisteri rikkoi hiljaisuuden: "No, oli kieltämättä aika erikoinen matka". Katja nyökytteli muttei sanonut mitään, hän näytti voivan vielä pahoin eilisistä juomisista. "No, oletko ajatellu jatkaa minne, en ole itseasiassa edes kysynyt sun koko nimeä enkä tiedä missäpäin edes asut" jatkoi Canisteri. Katja kohensi hieman ilmettä jopa pieneen hymynpoikaseen asti ja naurahti "No mä olen Katja Tarjala ja asun pienessä luukussa Vantaan suunnalla". Canisteria kylmäsi hieman, koska hän pelkästi todella seuraavaa kysymystä, "Nähdäänkö me vielä?". "No tottakai!" huudahti Katja.

Canisteri antoi Katjalle sekä tukikohdan että oman osoitteensa ja he vaihtoivat puhelinnumerot. He sopivat tapaamisesta alkuvuokolla, kunhan matkan rasitukset olisivat hieman alkaneet hellittää. Canisteri ajoi ensimmäisellä bussilla takaisin kotiin. Kämpille päästyään hän nakkasi repun nurkkaan ja meni suoraan unten maille. Seuraavat pari päivää kuluivat omalla painollaan. Koulu ei innostanut, eikä oikein laitteidenkaan virittely. Mitä tahansa hän tekikin, tuli Katja mieleen lopulta. Niinpä hän pirautti Katjalle ja pyysi hänet käymään tukikohtaan keskiviikkona koulujen jälkeen.

12 .. Sadepilviä taivaalla

Tiistaina Canisteri ei voinut tehdä mitään, sillä Katja pyöri hänen mielessään jatkuvasti. Lopulta odotettu keskiviikko saapui ja Canisteri tunki Sekon ja Koffin luokse jo aamupäivällä. Eipä ollut kumpikaan herroista saanut myöskään mitään aikaan, olivat sulatelleet viikonlopun tapahtumia. Nyt asiasta oli joka iltalööpissä, Silja Albatross oli uponnut neljänteen kanteen asti ja oli nyt hinattu jonnekin telakalle paikattavaksi. Canisteri oli onneksi muistanut hakea uppoavasta laivasta sentään reppunsa, jossa kannettava oli. Hän laittoi kannettavan nurkkaan latinkiin, kun ovikello soi. Oven takana oli Katja, joka ensimmäisenä halasi Canisteria. Canisteri oli pähköillyt edelliset päivät sitä, miten lämpimästi Katja häntä muistaisi. Nyt kaikki huolet olivat kuin kerralla pois pyyhittyjä. TV:ssä pyöri edelleen laivaturman uutiset, nyt vatvottiin sitä, mikä onnettomuuteen oli syynä. Kuten tavallista, kaikki osapuolet osoittelivat toisiaan sormella eikä aiheesta päästy pidemmälle.

Ovikello soi jälleen. Tällä kertaa he eivät odottaneet ketään, joten Seko meni avaamaan.

Oven takana oli tyylikkääseen pukuun ja mustiin aurinkolaseihin sonnustautunut mies. Huonolla suomella hän ännkäksi "Asuuko tässä herra Huhtanen?". Seko katsoi miestä oudolla ilmeellä ja vastasi "Ei, se asuu tossa ylemmässä kerroksessa". Mitään sanomatta pukumies lähti ovelta. Seko sulki oven, laittaen sen samantien turvalukitukseen. "Kuka siellä oli?" uteli Koffi. "En tiedä, joku pukujätkä aurinkolasien kanssa, etti meikäläistä. Mikä lie venakko ollu, vittuako ne tänne tulee" kirosi Seko.

Katja valahti valkoiseksi, Canisterin ilme muuttui vakavaksi. "Sellanen 180 senttinen äijä, harmaa puku, eteen kammattu tukka?" hän kysyi. "No just joku sellanen" sanoi Seko palatessaan istumaan. Canisteri katsoi Katjaa silmiin ja sanoi: "Nyt ollaan kusessa". Seko huomasi vakavat naamat, muttei vielä ollut oikein kärryillä. "Et sä tajuu? Se oli se jätkä laivalta joka jahtas Katjaa!" sanoi Canisteri pakaten kannettavan reppuun. Samalla oveen koputettiin. Huoneeseen tuli aivan hiljaista. Seuraavan kerran ovea hakattiin oikein kunnolla. "Te avata tämä ovi heti!" kuului uhkavaatimus oven takaa. "Mitä sä oot meistä oikein vajaa?" huusi Seko takaisin. Oven takana oli vähän aikaa hiljaista. "Herra Khiskov haluaa takaisin .. ööh .. tieto..kone tarvike te ottaa".

Canisteri siirtyi puhumaan: "Jos niitä korppuja tarkotat, niin ne uppos laivan mukana". Ukko ryskytti jälleen ovea "Te avata ovi nyt!". Koffilla petti hermo: "Te painu vittu nyt ja haista iso paska" hän huusi. Muut kääntyivät katsomaan häntä paheksuvalla ilmeellä. "Hyvä on, minä varoittaa!" kuului oven ulkopuolelta. Seuraava ääni oli epäilyttävä metallinen klik-klik. Sen jälkeen voimakas TSUP! He eivät voineet käsittää mikä tuo ääni oli. Taas TSUP! Pöydältä särkyi vesikannu. TSUP! Seinään tuli reikä. "MAAHAN!" huusi Canisteri, "Sieltä tulee lyijyä!".

"Äkkiä helvettiin täältä" sanoi Canisteri ja hätisti muut parvekkeelle. Näppäinrikollisten tukikohta oli alunperinkin suunniteltu turvalliseksi, joten sieltä pääsi ulos myös toista reittiä. Parvekkeella oli köysi, jonka he laskivat alas. Ulko-ovea ammuttiin edelleen, esineitä särkyi satunnaisesti. He laskeutuivat nopeasti köydellä alas ja lähtivät kävelemään pois päin talosta. Parkkipaikalla nojasi mies Audiin ja luki lehteä. Nähdessään kolmen pojan ja yhden tytön porukan mies huusi jotain venäjäksi ja lähti juoksemaan heitä kohti kaivaen jotain povitaskustaan.

Mies repäisi esiin aseensa. Hetken heistä tuntui että peli oli pelattu, mutta Canisteri teki nopean liikkeen. Hän nappasi taskustaan jotain ja ampui venäläistä. Tämä loikkasi taaksepäin, kaatui ja jäi makaamaan tajuttomana. Kauaa ei tilanne ehtinyt olla rauhallinen. Ovea takomassa ollut oli luovuttanut ja palaamassa autolle, nähden porukan ja kaatuneen toverinsa. Jälleen alkoi lyijy lentää ilmassa, he juoksivat autolle ja tunkivat sisään. Avaimet olivat kätevästi virtalukossa, joten Canisteri lähti paikalta renkaat sutien. Auto sai muutamia osumia ennenkuin he pääsivät pois aseensa kantamilta. Venäläinen jäi kiroamaan parkkipaikalle.

Canisteri laski auton nopeutta huomattuaan, että takaa-ajajat olivat jääneet kauaksi taakse. Pelkääjän paikalla istunut Koffi sai hengityksensä tasaantumaan ja alkoi valittaa: "Mitä vittua ne ryssät minusta tahtoo? En mä oo niille mitään tehnyt!". Seko yhtyi keskusteluun: "Miten ne yleensäkin löysivät meidät?". Canisteri suuntasi auton omaa kämpppäänsä kohti ja totesi: "Me tarvitaan kyllä apua nyt". Muutaman minuutin kuluttua Audi kurvasi Canisterille niin tutun K-Kaupan pihaan. "Paras jättää auto hieman kauemmas, etteivät löydä meitä välittömästi" hän sanoi poistuessaan autosta. "Mitä me tälle autolle tehdään?" kysyi Koffi. Canisteri heitti hänelle avaimet huikaten "kato onko kontissa mitään ja pistä lukkoon". Koffi jäi puuhaamaan auton kanssa sillä välin kun muut menivät Canisterin asunnolle.

Canisteri huomasi jo ovelta että kaikki ei ollut niin kuin piti, lukossa näkyi tiirikoimisen jälkiä. Hän kurkkasi varovasti postiluukusta sisään muttei nähnyt asunnossa ketään ja uskaltautui lopulta sisälle. Paikka oli myllätty oikein kunnolla. Asiasta tietämätön tuskin olisi huomannut mitään eroa alkuperäisen ja myllätyn järjestyksen välillä. Muu porukka tuli hänen perässään sisään, Canisteri meni koneelleen ja käynnisti turvallisuuslogin seurannan. Ovi oli viimeksi avattu reilut puoli tuntia sitten, olivat todennäköisesti käyneet ensin täällä. Tukikohdan osoitteen löytyminen ei tullut yllätyksenä, Canisterin pöydällä lojui puhelinmuistio jossa oli tukikohdan sekä Telcon puhelinnumerot, että osoite. Canisteri kasasi nopeasti kolvin ja rakenteluun soveltuvaa elektroniikkaa mukaansa. Lisäksi hän laittoi modeemin vastaamaan puheluihin. Kääntyen Katjaan päin hän totesi: "toivottavasti teillä on tilaa...".

13 .. Poliisi

Poistuessaan Canisterin asunnosta he törmäsivät Koffiin joka tuli portaita ylös ison kassin kanssa. "No, mitä löyty?" uteli Seko. Koffi laski kassin maahan, avasi sen ja nosti esille kaksi Kalasnikov-rynnäkkökivääriä. "Voi helv..." pääsi Canisterilta. He kävelivät rautatieasemalle ja ottivat bussin Espooseen. Matkalla Canisteri kaiveli reppuaan ja otti esiin sanomalehden. Se oli heidän Ruotsista ostamansa iltalööppi. Katja ainoana edes jotenkin ruotsintaitoisena omi sen välittömästi itselleen. Ulkomaan uutisten kohdalla Katja pysähtyi: "Hei, mikä sen tyyppin nimi oli kelle ne korput kuulu?". "Joku hiskovi tai jotain" vastasi Seko. Katja jatkoi "kuulkaas tätä: 'CIA etsii Igor Khiskovia, jota epäillään laajasta asialakuljetuksesta USAhan. Khiskovin epäillään olevan venäjän mafian johtohahmoja.'". Jotenkin painostava tunne tuli bussiin. He olivat ilmeisesti mafian tiellä.

Päästyään Espooseen he etsivät puhelinkopin josta Canisteri soitti poliisille. Muut seurasivat vähän matkan päästä, nähden kuinka Canisteri alkoi melkein huutaa luuriin ja löi sen lopulta kiinni. "Ei helvetti mitä porukkaa!" kirosi Canisteri palatessaan. "Eivät uskoneet ja alkoivat uhkailla syytteellä pilasoittelusta. Käskin niitä kuitenkin käydä chekkaamassa sen auton ja tukikohdan oven, sanoin että soitan parin tunnin päästä uusiksi". He lähtivät kävelemään kohti Katjan kämppää. "Ollaan kyllä oltu kusessa monta kertaa, mutta nyt näyttää että rikotaan ennätykset" totesi Koffi. Muut nyökyttelivät. Matkalla tuli vastaan pizzeria, jonne he pysähtyivät viettämään aikaa. "Pitänee vissiin pian soitella sinne kyttille" sanoi Canisteri vilkuillen kelloaan. Hän lähti soittamaan kadun toisella puolella olleesta yleisöpuhelimesta. Hän puhui vain muutaman minuutin ja palasi sitten pizzariaan. Muut olivat kysyvän näköisiä, joten Canisteri selitti: "Auto oli kadonnut, mutta löysivät luodinreiät ovesta ja muutaman hylsyn. Pyysivät käymään jonkun Vartiaisen luona vielä tänään".

Canisteri päätti lähteä asemalle saman tien ja Katjan opastamana he löysivät perille. Muut jäivät läheiseen puistoon odottamaan sillävälän kuin Canisteri paineli sisälle poliisilaitokselle. Eteistiskiltä hänet opastettiin odottamaan ovelle, jossa oli nimikyltti "Risto Vartiainen". Viitisen minuuttia ehti kulua, eikä ketään näkynyt. Ovi oli hieman raollaan, joten Canisterin uteliaisuus voitti ja hän kurkisti sisään. Hän ei ollut uskoa silmiään nähdessään huoneessa selkä ovelle päin seisoskelevan pukumiehen. Tyyppi vaikutti aika pitkälle samalta jonka hän oli lomaannuttanut tukikohdan edustalla, tai sitten hän muuten vaan piti takeista jossa oli likainen selkämys. Canisteri ei jäänyt ottamaan asiasta selkoa vaan poistui rakennuksesta mahdollisimman nopeasti. Tullessaan ulos poliisiasemalta hän huomasi sen eteen parkkeeratun Audin. Kyseessä oli selvästi luodinrei'istä päätellen sama auto millä he olivat ajaneet. Autossa ei onneksi ollut ketään, joten Canisteri pujahti nopeasti puistoon jossa muut olivat. Seko ja Koffi selittivät toistensa päälle puhuen, kuinka Audi oli kurvannut aseman eteen hirveällä kiireellä ja kuinka siitä oli säännännyt pukumies asemalle. Mietittyään asiaa he päättivät siirtyä lopultakin Katjalle.

Katjan kämppää oli samaa kokoa kuin Canisterin. Yhdessä nurkassa oli TV, seinustalla sohva, keskellä pöytä ja lisäksi vessa ja pieni keittokomero. Peräseinällä oli kerrossänky, jonka alemmasta osasta oli tehty kirjoituspöytä. Seko ja Koffi valloittivat välittömästi sohvan ja pistivät TV:n päälle. Canisteri viritti kannettavan pöydälle ja Katja kömpi sängylle istumaan. Canisteri otti teon alle kopiot korpuista, jotka hän oli tehnyt koneen kovalevyille laivalla. Hän pähkäili tiedostojen kanssa. Siellä täällä oli viitteitä PGP:hen mutta lopputulos ei kuitenkaan näyttänyt siltä mitä PGP saa aikaan. Yhtäkkiä asia vain yksinkertaisesti valkeni. "Ei helvetti! Tää ei ole salattu, tää on venäjää!" on totesi hypäten tuoilta. Nopeasti hän kytki kannettavan Katjan puhelinlinjaan ja otti yhteyttä hakkerikaveriinsa, joka sattui asumaan Venäjällä. Puolisen tuntia myöhemmin Canisterilla oli käännetty versio tekstistä. Tekstissä väännettiin rautalangasta, että lukijan pitäisi käyttää PGP-cryptausta ja että teksti sisälsi kaiken tarpeellisen tiedon kaiken salauksen purkamiseen. Ilmiselvästi joku koneguru kirjoittanut tekstin jollekin vähemmän tietokoneista tietävälle isoherralle. Tekstin viimeisillä riveillä Canisterinkin leuka loksautti. Salasanat ja PGP-avain kuuluivat Igor Khiskoville. Tässä oli avaimet ison mafiapomon privaatti E-Mailiin. Ei yhtään ihme että haluavat päästä meistä eroon hän tuumi.

Canisteri repi Katjan säälimättömästi ylös selittäen "meillä on nyt jotain, jonka varmaan joka ikinen USA:n viranomaisen haluaisi ja vastapuolella mafia, joka haluaisi meistä hengen pois. Tiedätkö mitään paikkaa, missä olisimme varmasti turvassa eikä meitä osattaisi etsiä?". Katjan miettiessä Canisteri pirautti kotikoneelleen, jonka hän oli jättänyt seuraamaan

asuntonsa liikehdintää. Hänen kotikoneensa turvallisuuslogi kertoi, että huoneessa oli ollut jatkuvaa liikettä koko päivän. Canisteri arveli, että etsivät varmasti jotain johtolankaa josta napata meidät. Hän mietti päänsä puhki, olisiko hän jättänyt Katjan osoitetta tai edes numeroa mihinkään. Lopulta hänen ilmeensä vakavoitui, Katjan numero luki tussilla kirjoitettuna Post-It-lapulla hänen monitorinsa alalaidassa.

Canisteri hoputti Katjaa, joka keksi lopulta idean. Hän kertoi: "Mun kummilla on mökki Jaalassa, noin 40 KM Kouvolaan. Sinne tuskin osaavat meitä jäljittää ihan heti". Juuri tällaista Canisteri oli toivonutkin. Piilopaikka jossain keskellä ei mitään. He päättivät lähteä välittömästi.

Canisteri ei halunnut missään tapauksessa aliarvioida vastustajaansa. Hän kävi ostamassa pankkikortillaan jokaiselle heistä junalipun Iisalmeen. Tämän jälkeen he poikkesivat turvallisuustarvikkeita myyvässä liikkeessä, jonne Canisteri upotti pienen omaisuuden, maksaen tällä kertaa käteisellä. Lopuksi hän nosti tililtään kaikki rahat ja toivoi tämän riittävän kertomaan tilin mahdolliselle tutkiskelijalle, että hän oli menossa Iisalmeen muttei halunnut paikan päälle päästyään ilmaista missä siellä hän oli. He hyppäsivät lopulta Iisalmen junaan. Pasilan asemalle tullessa Seko päätti käydä junan huussissa. Hän meni vaunun etuosaan ja katsahti seuraavaan vaunuun lasioven läpi. Hänen sydämensä hyppäsi melkein kurkkuun, sillä seuraavassa vaunussa Venäläisgorillat olivat kävelemässä ovea kohti ja huomasivat Sekon. Seko mietti nopeasti mitä tehdä. Juna oli hiljentämässä vauhtia, joten periaatteessa hän voisi hypätä. Toisaalta hän voisi mennä vessaan piiloonkin, mutta vaikka mafiamiehet menisivätkin ohi, he törmäisivät loppuun porukkaan seuraavassa vaunussa. Seko avasi vaunun ulko-oven ja katsoi ohi vilistäviä kiskopareja. Venäläisten äänet kuuluivat nyt läheltä...

Venäläisten tullessa vaunun etuosaan ulko-ovi oli auki. Toinen heistä kurkkasi ulos. Juna oli jarrutti jo voimakkaammin joten heillä oli vaikeuksia pysyä pystyssä. Nopean ja äänekkään keskustelun jälkeen kumpikin miehistä hyppäsi ulos liikkuvasta junasta. Seko astui ulos vessasta todeten: "tyhmät!". Hän palasi paikalleen ja kertoi muille tapahtumista. He olivat olleet todella lähellä kiinnijäämistä tällä kertaa, Venäläiset eivät aikailleet jälkien seuraamisessa.

14 .. Suunnitelmia piilopirtissä

Ennen pitkää juna saapui Kouvolaan. Sieltä he ottivat bussin ja hieman yli tunnin kuluttua he olivat Jaalan keskustassa, jos sitä nyt keskustaksi voi sanoa. He olivat S-marketin edessä, vähän matkan päässä näkyi kirkko, toiseen suuntaan paloasema. He olivat tulleet todellakin keskelle ei mitään. Katjan johdolla he kävivät ostamassa seuraavien päivien ruuat. Itse mökki sijaitsi parin kilometrin kävelyn päässä, Prelusjärven rannalla. Mökkisesonki ei todellakaan ollut vielä alkanut, paikoitellen lunta oli vielä lähes puolisen metriä. Järven vesi oli kuitenkin jo osittain sulaa. Mökki sinällään ei ollut mikään hassumpi paikka, sähköt siellä oli ja telkkarikin.

Muut siirtyivät mökkiin laittamaan sitä asuttavaan kuntoon, Canisteri viritteli ennen lähtöä ostamansa valvontalaitteiston paikalleen. Laitteistoon kuului 2 vyöhykettä liikkeentunnistimia, toinen 500 m säteellä ja toinen 100 m säteellä. Lisäksi mökille tulevalla tiellä sekä mökin katolla oli kauko-ohjattavat kamerat. Nämä Canisteri kytki mökin TV:n perään. Kello alkoi olla yön myöhäistunneilla, joten he päättivät käydä suosiolla unten maille.

Yöllä oli satanut hieman lunta. Katja nousi heistä ensimmäisenä ja laittoi teetä tulelle. Vasta nyt hänellä oli aikaa miettiä tätä kaikkea sotkua tarkemmin. Hän katseli Canisterin nukkumista ja kirosi mielessään, miksei hän vain antanut niiden typerien korppujen olla. Nyt he todennäköisesti olisivat olleet kahdestaan pitkän aikaa, eikä mikään heitä häiritsisi. Mutta kun ei niin ei.

Koffi osoitti heräämisen merkkejä. Hän oli nukkunut matolla ja siinä pyöriskellessään herätti myös Sekon. Teen valmistuttua Katja herätti myös Canisterin. Välittömästi herättyään Canisteri tarkisti hälyttimien tilan, yön aikana ei ollut tapahtunut mitään. Hän tiesi kuitenkin, että ennen pitkää, tavalla tai toisella, Venäläiset olisivat ovella. Sitä ennen pitäisi vaan keksiä, mitä tehdä nyt. Hän oli ennen nukkumaan menoa pohtinut mahdollisuutta ottaa yhteyttä suoraan CIA:han ja selittää tšekäläisen poliisin mahdollinen sekaantuminen juttuun. Yön

jälkeen tarkemmin mietittynä juttu ei vaikuttanut enää niin hyvältä, mutta se oli käytännössä ainoa keino saada edes jonkinlaista suojelua.

15 .. Kollega

Alexander Kol, tai Screwdriver kuten hänet hakkeripuolella tunnettiin, keikkui tuolillaan tuijotellessaan ruudulle pikkuhiljaa piirtyvää WWW-sivua. Hän oli hakkeri, tosin hänellä oli vieläkin pienemmälle sektorille ulottuva erikoisala - hän jäljitti ihmisiä. Screwdriver toimi käytännössä kenen piikkiin tahansa. Useimmat tahot eivät kertoneet kuin väliaikaisia E-mailiosoitteita tai paikkoja, joista hän löysi kirjekuoren sisältäen joko tehtävän tai palkkion edellisestä. Hän oli tunnettu Moskovan hakkeripiireissä, mutta kukaan ei varsinaisesti tiennyt hänen oikeaa nimeään saatikka asuinpaikkaa.

Screwdriverin laitteisto oli ylivertainen normaaliin kaduntallaajaan nähden. Hänen pöydällään koreili IBM PS/2, mallia 36 eli 10MHz 286:nen. Screwdriver tiesi koneen maailmalla olevan jo monen menneen talven lumia, mutta se ajoi edelleen tarkoituksensa - tuo kone oli ollut mukana hänellä kymmenissä, sadoissa tai jopa tuhansissa rikoksissa, joita hän oli elämänsä aikana tehnyt. Ei häntä edes kiinnostanut laskea tai muistella niitä. Kaikki energia tarvittiin tähän hetkeen.

Kone piippasi ja OS/2 v1.3:sen työpöydälle ponnahti esiin pieni ikkuna, jossa oli amerikkalaismallinen postilaatikon kuva. Laatikko oli puhtaan valkoinen, joka taas kertoi Screwdriverille yhden asian: hänelle oli tullut vahvalla salauksella varustettua postia, todennäköisesti joku hyvä työtarjous. Hän käynnisti mailisoftansa ja perehtyi tulleeseen viestiin. Tarjous näytti olevan melko tavallinen, neljän ihmisen paikallistamisjuttu, referenssitietoakin oli toista megaa. Mutta vasta viestin lopussa hänen silmänsä laajenivat hämmästyksestä - viesti oli Igor Khiskovilta, mikä tarkoitti erittäin isoja palkkiorahoja. Hän tiesi varsin hyvin, että mikäli palkkasumma kerrottiin viestissä, oli kyseessä paska homma ja pieni palkka, mutta mikäli palkkaa ei ollut merkitty, oli kyseessä työ, jonka kustannuksissa ei säästely. Screwdriver oli osunut oikeaan, viestin referenssitiedossa löytyi huomautus, että hänelle kustannettaisiin kaikki mitä hän tarvi.

Pohjatietona hänelle kerrottiin neljästä pennusta, jotka olivat saaneet väärää tietoa käsiinsä. Mukana oli kuvatkin. Etsintä oli alkanut laivalta, jossa tietojen varastaminen oli tapahtunut ja jatkunut Helsingissä. Viimeisin tieto oli juna, jossa heidän peräänsä lähetetyt miehet olivat heidät nähneet. Screwdriver hieroi tyytyväisenä käsiään yhteen - vihdoinkin jotain kunnon tekemistä.

16 .. Polttopiste keskellä ei mitään

Mietittyään asiaa vielä pariin kertaan Canisteri lopulta soitti. Hän teki puhelusta mahdollisimman vaikean jäljittää ja puhelu poukkoilikin pitkin yhdysvaltoja kunnes se lopulta saapui CIA:n toimistoon. Canisteri selitti asian alkaen laivalta ja päättyen keskelle metsää. Hän ei toisin maininnut miten levykkeet joutuivat heille, tai missä he tällä hetkellä olivat. Hän ei oikein osannut päätellä, mitä langan toisessa päässä ollut mahtoi asiasta perustaa, mutta mitään toivottuja reaktioita se ei aiheuttanut. Lopulta hän lupautui lähettämään saadun salausavaimen E-Mailitse ja sen mukana puhelinnumeronsa. Onneksi mökille sentään tuli sähköä lisäksi puhelin, joten hän pääsi lähettämään E-Mailin kannettavalla.

Viitisentoista minuuttia myöhemmin Canisterin kännykkä soi. CIAsta soitti nyt joku isoherra, edellisen toimistosihteerin sijaan ja kertoi Canisterin olevan suuressa vaarassa. Canisteri ei yllätynyt yhtään. CIA:n heppu kertoi, että he lähettävät agentin suojaamaan heitä kunnes juttu olisi ohi. He sopivat tarkemmat yksityiskohdat tämän agentin tapaamisesta.

Screwdriver tutki läpi saamiaan tietoja. Seurueeseen kuului ainakin Katja Tarjala ja Tommi Lehtovaara. Kummankin asunnosta oli muutama kuva, lisäksi jostain muusta asunnosta. Hän selvitti nopeasti kummankin perhetaustat, Lehtovaaralla näytti olevan kummatkin vanhemmat Italiassa, kun taas Tarjalalla ei elossa olevia sukulaisia tai vastaavia löytynyt kuin

väestörekisteristä kaivettu kummi. Ensimmäisenä Screwdriver iski Lehtovaaran tilitietoihin, sieltä useimmiten löytyi hyviä johtolankoja. Niinpä löytyi nytkin. Tiliotteessa näkyi 4 kappaletta junalippuja Iisalmeen ja suurehko käteisnosto. Eipä hän ensimmäistä kertaa tätä nähnyt, karkuun yrittivät ihan selvästi, mutta tuo käteisnosto kaiveli. Miksi joku ostaa ensin junaliput niin että ne näkyvät tilillä ja sen jälkeen pitkän ajan käteiset kerralla? Hän näki suoraan, että tässä ei joku ollut paikoillaan.

Muutamassa tunnissa Screwdriver selvitti missä Katjan kummi asui ja samalla tämän puhelinnumeron. Screwdriver oli erityisen hyvä siinä, mitä alalla kutsutaan nimellä 'social engineering', eli tietojen saamiseen ihmisiltä puhelimen välityksellä. Hän puhui sujuvaa suomea, ruotsia, englantia, viroa ja tietenkin äidinkieltään venäjää. Niinpä hän nappasi puhelimen ja soitti Suomeen, Katjan kummille. Suomalaiset näyttivät olevan hulluina erilaisiin kyselyihin, joten tätä tekniikkaa hän käyttikin. Puhelimeen vastasi toisessa päässä äänestä arvioiden 40-50-vuotias nainen. "Paras mahdollinen tapaus tiedon pumppaamiseen" Screwdriver myhäili itsekseen. Hän esitteli olevansa jostain gallupeja tekevästä firmasta ja kyseli sattumanvaraisesti keittiötarvikkeiden merkeistä TV-ohjelmiin. Siinä välissä hän sai urkittua että naisella oli 15-25-vuotias kummityttö.

Jutustelu jatkui ja hänelle selvisi lopulta, että naisella oli vapaa-ajan asunto Jaalassa. Screwdriver mietti huvittuneena olisikohan nainen antanut suorankin osoitteen jos olisi vaan kysynyt? Parempi olla herättämättä turhia epäilyitä. Lopuksi hän vielä kysyi naiselta olisiko paikalla muita kyselyyn sopivia, ei kuulemma ollut. Se oli loppujenlopuksi vielä suurella todennäköisyydellä tottakin, tuskinpa tuo pakeneva porukka kaikille kävisi kertomassa, että he ovat pakomatalla. Screwdriver oli tyytyväinen suoritukseensa laskiessaan lopulta luurin. Ainakin hän oli löytänyt kaksi potentiaalista paikkaa joissa karkurit voisivat asua edes jonkin aikaa. Hän lähetti tiedot Khiskoville välittömästi.

Agentti saapuisi Suomeen huomenillalla. Siihen asti heidän tuli pysytellä elossa omillaan. Canisteri kertoi muille agentin saapumisesta. Tunnelma huojentui hieman, vaikka jokainen rapsahdus sai heidät silti vielä varpailleen. Koska Helsingin aluetta ei voisi enää pitää turvallisena, olivat jenkit ehdottaneet Rovaniemen lentokenttää. Matka Rovaniemelle kestäisi koko yön, joten aikaa ei tarvinnut tappaa kuin tämä päivä. Canisteri katseli kartasta, että lähin rautatieasema oli edelleen Kouvolassa, mikä ei kauhean kaukana ollut. Katja pisti telkkarin päälle ja käytyään läpi kanavat jätti päälle kolmosen josta tulivat parhaillaan uutiset. Silja Albatross oli hinattu telakalle, kertoi pääuutinen. "Vanhaa tietoa", kommentoi Koffi.

"Onneksi ainakaan nyt ei tarvi lentää mihinkään", totesi Katja ääneen osuen aika hyvin siihen mitä muut mökissä olijat tuumivat. Canisteri sääteli sähköasettaan, kun Seko ja Koffi tutkivat nyt kerrankin rauhassa kahta Kalasnikovia jotka olivat löytäneet Audin takapaksista. 17:00 tienoilla laukesi pitkän matkan liikkeentunnistin. Canisteri oli virittänyt yhden aivan mökkitien alkuun ja oli nyt selvästikin tyytyväinen vainoharhaisuudestaan. He pakkasivat salamannopeasti kaiken lähtövalmiuteen. 500 metrin hälytinvyöhyke alkoi ulvoa, raja oli rikottu kolmesta paikasta. Nyt yksi kameroistakin paljasti jotain - hopeanharmaa Audi ajoi hitaasti kameran ohi. "Helvetti, nyt menttiin!" huusi Canisteri ja sammutti mökistä valot. He kiirehtivät rannalla olevaan veneeseen. Seko alkoi soutaa hitaasti kohti vastarantaa, joka oli reilun kahdensadan metrin päässä. Noin puolessa välissä järveä he näkivät kuinka talon saartoi 3 mustiin pukeutunutta miestä. Yhteisestä merkistä he rikkoivat ikkunat ja alkoivat silmittömästi tulittaa sisälle.

Vähän ajan päästä miehet lopettivat tulittamisen ja Audi kurvasi pihaan. Audista nousi mies, joka ensimmäiseksi huomasi järveä ylittävän veneen. Hän huusi jotain kolmelle taloa tutkineelle jolloin koko porukka ryntäsi rantaan ja alkoi tulittaa venettä kohti. "Matalaksi!" huusi Canisteri. Autosta juuri tullut huusi lopulle porukalle jotain, jolloin he ottivat toisen rannassa olleen veneen ja lähtivät vesille. Päästyään veneeseen miehet avasivat tulen uudestaan. Katja, joka oli noussut ylös tähyttämään mitä tapahtuu, kiljaisi ja kaatui veneen pohjalle. Canisteri meni paniikkiin "KATJA?! MITÄ KÄVI?". Katja ei vastannut vaan pyöri tuskissaan veneen pohjalla, joka sotkeutui verestä. Canisteri nappasi kassista yhden Kalasnikovin käteensä, iski lippaan kiinni, veti liikkuvat taakse, siirsi valitsimen sarjatulelle ja alkoi ampua takaisin. "SAATANAN MAFIAHOMOT PERKELE VITTU!" hän huusi yllättyneelle venäläisporukalle, joka joutui suojautumaan. Koffi otti toisen Kalasnikoveista ja hänkin alkoi ampua Venäläisten venettä. Seko alkoi soutaa hulluna kohti rantaa, joka lähestyikin nopeasti.

Venäläiset sen sijaan olivat hätää kärsimässä. Canisterin ja Koffin sarjatuli oli puhkaissut keulassa olleen kelluntatankin ja vene alkoi pikkuhiljaa upota hyiseen veteen. Pian Venäläiskolmikko oli kokonaan veden varassa ja rannalla seisonut huusi jotain raivoissaan. Canisteri ampui vielä sarjan rannalla seisonuttakin kohti, joka loikkasi nopeasti läheiseen pusikkoon näkösuojaan. Kun vene oli saatu rantaan, Canisteri ja Koffi nostivat Katjan veneestä. Rannan lähetyvillä oli mökki, jonne he murtautuivat. He laskivat Katjan sängyn päälle jossa he pystyivät paremmin tutkimaan tilannetta. Luoti oli lävistänyt Katjan käden viitisen senttiä kyynärpään alapuolelta. Luuhun se ei ollut osunut joten tilanne ei ollut kovin kriittinen, Canisteri repäisi tyynyn päällisestä palan ja sitoi sen haavan ympärille.

Seko kurkki varovasti mökin ikkunoista mitä järvellä tapahtui. Veneessä ollut kolmikko oli uimassa vastarannalle neljännen huutaessa ja raivotessa rannalla. Hän käännähti muita kohti ja sanoi "Nuo ne ei luovuta, parasta yrittää häipyä vaan vähin äänin ennen kuin löytävät tänne". Canisteri nosti Katjan istumaan sängyn laidalle pitäen häntä kainalossaan. Katjan itku oli tauonnut, vaikkakin hän voihki edelleen jokaisesta liikkeestä. Seko alkoi penkoa läpi mökin kaappeja ja löysi jotain vaatteita. Hän otti esille tuulipuvun takin katsellen sitä arvioiden, "Me taidetaan tarvita hieman uutta kudetta".

17 .. Pitkä matka

Venäläiset ryhmittäytyivät Audiin neuvonpitoon. Heille oli tullut täytenä yllätyksenä että lauma suomalaispenskoja avaisi heitä vastaan sarjatulen. He olivat myös huomanneet, että osuivat ainakin yhteen. Lopulta porukan pomo ilmoitti tapahtumista Khiskoville. Screwdriver sai tiedon muutamaa minuuttia myöhemmin. Hän ei pahemmin salaillut innostustaan puhelimesta, sillä hän tiesi tarkalleen kuinka hänen rahavarantonsa paisuisi mafiapomon ollessa tyytyväinen. Khiskov vaati Screwdriveriltä jonkinlaista ennustetta mitä heidän jahtaamansa porukka tekisi seuraavaksi. Mietittyään hetken Screwdriver ei voinut antaa kuin yhden vastauksen: he hakisivat apua joltain läheltä asuvalta tutultaan, joten hän veikkasi Katja Tarjalan kummia.

Tuntia myöhemmin hopeanharmaa Audi kääntyi hiekkatielle, joka johti Katjan kummin talolle. Autosta astui ulos 3 pukumiestä, jotka levittäytyivät lähimetsään. Jokainen kantoi raskaan näköistä pistoolia pahemmin peittelemättä. Autosta nousi neljäs mies, joka meni suoraan ovelle ja soitti ovikelloa. Oven tuli avaamaan miestä melkein päätä lyhyempi keski-ikäinen nainen. "Onko rouva Katja Tarjala täällä kiitos?" kysyi mies venäjäksi murtaen. "Voi kuulkaas kun Tarja otti meidän auton ja lähti sillä Kouvolaan puolisen tuntia sitten" vastasi oven avannut nainen. Mies kiitti ja poistui. Hän viittooi muut autoon joka kurvasi renkaat vinkuen kohti Kouvolaan.

Sillä välin vihreä ruosteinen Volvo ajoi Kouvolan rautatieaseman parkkipaikalle. Seko nousi ohjaajan paikalta ja muut perässä. Canisteri otti kanton laukun jossa Kalasnikovit ja lippaat olivat ja lähti taluttamaan Katjaa. He olivat todella erinäköisiä kuin olisi voinut odottaa, Sekolla oli yllään tuulipuku, Koffilla paksu talvitakki, Canisterilla pilkkihaalarit ja Katjalla ylikokoinen verkkaripuku. Sinänsä he eivät pahemmin Kouvolalaisesta katukuvasta erottuneet, mutta ainakin eivät sopineet mihinkään aikaisempiin tuntomerkkeihin. He sopivat, että Seko ja Koffi hakevat erikseen omat lippunsa ja menevät minnepäin junaan tahansa sitten pääsevätkään, Katja ja Canisteri varaisivat makuuvaunun.

"Meno Rovaniemelle, 2 aikuista" sanoi Canisteri elämäänsä kyllästyneelle lippumyyjälle. "Hemmetin turistit" tuhahti lippumyyjä katsellessaan Canisterin pilkkihaalareita. Seko ja Koffi seisoivat eri lippujonossa ja jäivät jonottamaan Canisterin ja Katjan siirtyessä odottamaan junaan aseman yläkerrassa olevaan ravintolaan. Puolta tuntia myöhemmin juna saapui asemalle. Canisteri ja Katja nousivat siihen ja etsivät paikkansa. Kymmentä minuuttia myöhemmin juna nytkähti liikkeelle ja Katja totesi että pitkää matkaa voisi lähteä viettämään ravintolavaunun puolelle. Canisterin puhelin piippasi. Hän kaivoi laitteen esille, näyttö kertoi: "1 TEKSTIViesti SAAPUNUT". Viestissä Koffi kertoi päässeensä junaan onnistuneesti ja olevansa junan loppupäässä. Canisteri vastasi viestiin, tuskailleen samalla kuka idiootti moisen tekstiviestinsysteemin on edes keksinyt, kun sellaisen kirjoittaminen on hidasta ja tuskallista. Tuollainen tulisi varmasti kuolemaan pois uudemmissa puhelimissa.

"Itseasiassa pidän junista" Canisteri aloitti keskustelun Katjan kanssa. "Olen pitänyt niistä jo pienestä pitäen ja olen itseasiassa aina toivonut pääseväni pitkälle matkalle junalla" hän jatkoi. Katjan suupielet vääntyivät pieneen hymyntapaiseen, "minä taas olen aina toivonut että pääsisin tulevaisuuteen, ei kovin kauas, ehkä parin sadan vuoden päähän" hän vastasi naurahtaen. Keskustelu jatkui heidän lapsuuteensa ja lopulta tulevaisuuden utopioihin. Katja oli vakuuttunut, että sadan vuoden sisällä suurin osan maailman ongelmista ratkaistaan, Canisteri taas oli skeptisemmällä kannalla ja uskoi kaiken menevän niin pahasti pieleen kuin mahdollista, ehkä suuria sotiakin tultaisi näkemään. Puolisen tuntia myöhemmin juna alkoi hiljentää ja pysähtyi johonkin pienelle asemalle. Juuri ennen pysähtymistä Canisteri sai toisenkin tekstiviestin, tälläkertaa Sekolta, joka ilmoitti olevansa aivan junan etuosassa ja nähneensä turhankin tutun Audin venäläisine rekisterilaattoineen. Canisteri viestitti sekä Sekolle että Koffille, että siirtyisivät hänen ja Katjan osastolle makuuvaunussa, jonka jälkeen he kiiruhtivat pois ravintolavaunusta.

Makuuvaunu oli itseasiassa seuraavan vaunu. Canisteri avasi oven ja he pujahtivat sisään. Hetkeä myöhemmin ovea koputettiin ja Seko liittyi heidän seuraansa. Koffia ei sensijaan näkynyt. Canisteri katseli ympärilleen, "Hitto, nyt se kassi jossa ne rynkyt oli jäi ravintolavaunuun!".

Koffi oli jo ravintolavaunussa, kun häntä vastaan käveli kaksi pukumiestä RayBanit päässä. Koffi vetäytyi nopeasti istumaan eivätkä miehet välittäneet hänestä. Noin puolessa välissä vaunua toinen miehistä sanoi jotain kaivaen kännykän taskustaan. He pyörivät vaunussa hetken, kunnes löysivät erään pöydän alta kassin. Koffi tunnisti kassin välittömästi samaksi, jonka hän oli löytänyt Audin peräkontista aiemmin. Toinen miehistä otti kassin, mutta vastapäisessä pöydässä istunut porukka puuttui tilanteeseen.

Porukan kookkain, arviolta 25-vuotias käski miehiä olla varastamatta toisten tavaroita. Venäläinen ei välittänyt vaan yritti lähteä kassin kanssa. Viereisen pöydän seurue nousi seisomaan ja tuli lähemmäs, kookkain porukasta jatkoi "enkö mä jo sanonu sulle jotain? Anna olla!". Toinen Venäläisistä tönäisi uhoajan nurin, aiheuttaen välittömästi tappelun. Koffi häipyi vähin äänin vaunusta ja liittyi toisten seuraan makuuvaunussa. Seko oli välittömästi tenttaamassa "missä hitossa oikein kuppasit?!". Koffi kertoi tilanteen. Tunnelma laski välittömästi ja tuli jälleen painostavaksi. Makuuvaunun huoneessa paloi alitehoinen sähkölamppu, joka loi oman masentuneen tunnelmansa tilaan.

Juna jyskytti kiskoja pitkin eteenpäin. Kun venäläisistä ei enää ollut kuulohavaintoja, Seko lähti hakemaan sidostarpeita. Vähän myöhemmin hän palasi, tuoden pullon jotain antiseptista ainetta ja sidetarpeita. Katja kertoi, että kipu ei enää ollut sietämätön, vaikkakin kaikki käden liikuttaminen sattui. Canisteri poisti edellisen tyynyn pääliskankaasta tehdyn siteen, puhdisti haavan ja satoi sen Sekon tuomilla siteillä. Katja kävi tämän jälkeen pitkälle tuijotellen kattoon. Matka kestäisi vielä pitkään, joten Seko päätti lähteä tekemään toisen urotyön ja haki kummatkin iltalööpit.

Paluumatkalla hän ei näyttänyt enää niin innostuneelta. Hän heitti lehdet vaunussa olleelle pienelle pöydälle, Iltalehti huusi isolla otsikolla "VAARALLINEN JENGI AMMUSKELI MÖKILLÄ". Itse jutussa selitettiin, kuinka kolmikko oli ampunut viattomia turisteja. Etusivulla komeili kaikkien neljän kuvat, Canisteri katseli hetken pärstänsä etusivulta ja totesi kuvansa olevan lukion luokkakuvasta. Mitä pidemmälle Canisteri juttua luki, sitä enemmän hän tunsu vihan kasvavan. Lehdessä oli haastateltu juttuun liittyvää poliisia, Risto Vartiaista joka avoimesti kertoi miten kolme jengin jäsentä olivat vaarallisia rikollisia, vieden ilmeisesti panttivankinaan tyttöä.

Canisteri luki jutusta ääneen parhaat palat, johon Koffi kommentoi "ei onneksi saatukaan kuin puoli Suomea perään". Canisteri sensijaan alkoi olla hieman enemmän kärryillä tapahtuneista. Todennäköisesti aina kun joku heidät tunnistaisi, soittaisi tunnistaja poliisille luullessaan tekevänsä päivän hyvän työn, poliisilta tieto menisi todennäköisesti suoraan Khiskovin pojille, jotka olivat aina valppaana. Canisteri tutki huoneen ikkunaa - sen saisi ainakin niin paljon auki että he pääsisivät ulos junasta mikäli hätätilanne sitä vaatisi. Asetettuaan yhden liikkeentunnistimen makuutilan oven yläpuolelle, Canisterikin lopulta uskaltautui nukkumaan. Seuraavana aamuna juna olisi perillä.

18 .. Päätepysäkki

Yön aikana Canisteri heräsi useaan otteeseen siihen kun liikkeentunnistin piippasi jonkun liikkueessa käytävässä. Yön tunnint kuluivat, 03:00, 04:00, 05:00. Lopulta Canisteri ei enään herännyt, vaikka liikkeentunnistimen piippaus kuuluikin. Katja havahtui. Ihan kun hän olisi kuullut jotain. Oveen koputettiin. Hän potki ylemmässä sängyssä nukkuvaa Canisteria hereille, joka hädintuskin jaksoi avata silmänsä. "Täh?" sanoi Canisteri unisena. "Joku koputtaa ovea" sanoi Katja. Canisteri katsoi kelloaan, 5:43. Reilu tunti Rovaniemelle. "Kuka siellä on?" hän huusi oven läpi. "Täällä poliisi!" kuului oven toiselta puolelta. Canisteri ei ollut ollenkaan vakuuttunut asiasta, vastaus kun tuli vähän turhankin tutulla murteella. "Herätys! Ongelmia" hän huikkasi toisella puolella nukkuville Sekolla ja Koffille. Liikkeentunnistimesta näki että joku liikehti oven ulkopuolella. "Mitä asiaa?" huusi Canisteri takaisin.

Oven takana ollut Venäläiskaksikko tajusi paljastuneensa ja siirtyivät seuraavaan vaiheeseen. Toinen heistä kaivoi vaimentimella varustetun pistoolin takkinsa alta. Juna alkoi samantien jarruttaa, lähestyttiin jotain asemaa. Kun ketään ei ollut näköpiirissä, mies alkoi ampua oven läpi. Ensimmäinen luoti rikkoi äänestä päätellen ikkunan, toinen osui johonkin metalliseen. Jotain ilmeisesti kaatui ikkunaa vasten. Parin laukauksen jälkeen huoneesta kuului "VOI HELVETIIIIIIIIIIIIIIIIIIII". Lopulta ovesta oli tarpeeksi reikiä lukon kohdalla, että sen sai potkaistua sisään. Toinen miehistä potkaisi, toinen säntäsi aseensa kanssa sisään. Heidän yllätykseksensä tila oli tyhjä. Ikkuna oli rikki kokonaisuudessaan ja ainut muisto yöpyjistä oli ikkunasta tulevan ilmapirran ympäri huonetta levittelemä iltalehti.

Canisteri selvitteli päätään. Katja oli hypännyt melkein hänen päälleen, Koffi ja Seko olivat hieman kauempana. Vaikkei juna enää liikkunutkaan kuin reilua viittä kymppiä, oli ikkunasta ulos hyppääminen silti ollut melkoinen itsemurhayritys. Rautatien vieressä lunta oli reilusti yli puolisen metriä, joten mustelmia ja kolhuja lukuun ottamatta kaikki jäivät ehjiksi. Koffi puki sanoiksi oikeastaan mitä kaikki miettivät, "Missä helvetissä myö ollaan?". He vilkuilivat ympärilleen. Vieressä kulkivat kahdet kiskot, parin sadan metrin päässä tie. Tuskallisen lumessa kahlaamisen jälkeen oli olivat maantien reunalla. Kello oli vähän yli 6. Seko mietti ääneen kumpaan suuntaan heidän pitäisi mennä. Katja totesi sarkastisella äänellä "Miten jos koitettas samaa suuntaa kuin minne junakin meni?". He lähtivät hiljalleen kävelemään tietä pitkin suuntaan johon juna oli kadonnut. Oli vielä melko hämärää, mutta kevät teki tuloaan aivan selvästi.

Reilun puolen tunnin kuluttua heidän takanaan alkoivat valot häämöttää. Tulossa oli selvästi jonkin iso ajoneuvo. Rekkahan sieltä oli tulossa ja sen lähestyessä koko porukka alkoi huitoa ja hyppiä kuljettajan huomion kiinnittämiseksi. Rekan ajaja näki muutaman sadan metrin päässä oudosti käyttäytyvän lauman. Hän mietti pitäisikö edes vaivautua pysähtymään mutta ohi ajaessaan hän huomasi yhden porukasta olevan naispuolinen, ehkäpä nuo sittenkin viitsisi ottaa kyytiin.

Rekka pysähtyi reilun sadan metrin päähän heistä. Lievä toivonkipinä alkoi tuntua jälleen. "Mahtuuko kyytiin?" kysyi Katja avattuaan rekan oven. Kuski mulkoili heitä hieman hämmästyneellä ilmeellä. Harvoin keskellä ei mitään tulee vastaan neljän hengen porukka, jalkaisin. Katja ja Seko pääsivät istumaan rekan etupenkeille, Koffi ja Canisteri taas valloittivat rekan hytin takaosassa olevan kuljettajan nukkumatilan. Kuljettaja, joka esitteli itsensä Ramiksi, ei kysynyt miten he olivat joutuneet keskelle autotietä jalkaisin. Hänen uteliaisuutensa yritti pakottaa häntä kysymään asiasta, mutta hän päätti lopulta että ehkäpä hänen ei pitäisikään tietää. Matka alkoi edetä jälleen.

Muutama tunti vierähti. Rekan ohjaamossa vallitsi syvä hiljaisuus, mikä liekin tyypillistä suomalaisuutta. Kuski piti heitä jatkuvasti silmällä, miettien liekö hän tehnyt hyvän työn vai järjestänyt itsensä kuseen. Ensimmäiset kyltit Rovaniemestä olivat jo menneet. Pujoteltuaan ympäri kaupunkia rekka pysähtyi lopulta erään huoltamon pihalle. Matkan loppu. He kiittivät kuskia, Canisteri antoi hänelle viissatosen kiitokseksi. Heidän lamsiessaan sisälle pienelle Esson huoltoasemalle päivä oli jo alkanut. Kello oli hieman yli kymmenen.

19 .. Vihaa, anarkiaa ja rakkautta

Kukaan heistä ei liiemmin tuntenut Rovaniemeä. Jotenkin painostava ja epätoivoinen olo täytti heidät kaikki. Viereisen ränsistyneen rakennuksen seinässä oli suuri digitaalinen lämpömittari, joka näytti 16 pakkasastetta. Ulkona puhalsi kylmä tuuli, lunta satoi hiljalleen. Canisteri seurasi katseellaan ohi ajavia autoja ja totesi: "No, tänään tämä ajojahti sitten vihdoinkin loppuu. On ollut aika erikoinen kokemus kieltämättä". Koffi nyökytteli, "Nyt ei tunnu edes se Moskovassa tehty keikka miltään ja siinä oli hengen lähtö lähellä moneen otteeseen". Katja yhtyi keskusteluun: "Mitä me nyt tehdään?". Canisteri nosti katseensa tiestä, "Se agentti tulee tänne illalla, voidaan tehdä tämä päivä melkein mitä huvittaa".

"Mennään lentokentälle, mulla on pari hyvää ideaa" aloitti Koffi. "Sun hyvät ideat tiedetään, viimeksi saatiin häätö Helsinki-Vantaalta sen jälkeen kun olit muuttanut aikataulujärjestelmän näyttämään perseen kuvaa kaikissa näytöissä" kommentoi Seko. "Älä väitä ettei se ollut muka hauskaa", puolustautui Koffi välittömästi.

Kun kukaan ei keksinyt parempaakaan ideaa, he ottivat taksin ja ajoivat lentokentälle. He ottivat normaalien vaatteidensa päällä olleet mökkikuteet pois ja hajaantuivat. Paikka oli kohtuullisen pieni lentokenttiin tottuneelle, muistuttaen enemmän keskikokoisen kaupungin linja-autoasemaa. Katja ja Canisteri siirtyivät kahvion puolelle, josta pystyi hyvin seuraamaan nousevia ja laskeutuvia koneita. He istuivat vierekkäin, molemmat omissa maailmoissaan. Yllättäen Canisteri huomasi jonkun koskevan käteensä. Katja piti häntä nyt kädestä kiinni ja katsoi suoraan silmiin. Tunne ei tarvinnut sanoja. Kumpikaan voinut edes aavistaa, mitä kentällä tapahtui.

"Moi, mun nimi on Martti Pohjala ja mun tavaroita ei tullu tuolta liukuhihnalta" aloitti Koffi päästyään valitustiskille. Hän kertoi tulleen juuri New Yorkista, katsottuaan ensin saapuneiden koneiden listaa. Tämä ilmoitus sai tietysti vauhtia varastotyöntekijöihin, jotka käänsivät varastoja ylösalaisin etsien hukkuneita laukkuja. Koffi oli päästetty irti elementissään. Tällä välin Seko iski autonvuokrauspisteeseen. Hän täytti kaikki varauslaput täksi päiväksi ja laittoi ne varauslaatikkoon. Tämän jälkeen hän soitti yhdellä kentän yleisöpuhelimista ja varasi 40 paikkaa seuraavan lennon jälkeiselle lennolle jenkkeihin. Seuraava askel oli, että hän iski ilmoitustauluihin, merkiten seuraavan lennon peruutetuksi. Seurauksena oli, että hirveä lauma ihmisiä lähti varaamaan uusia lippuja, saaden tietää että seuraavakin lento oli lähes loppuunmyyty.

Canisterin huomio kiinnittyi ensin pihalla sinne tänne säntäileviin varastotyöntekijöihin. Tämän jälkeen lentolippujen varauspöydän taakse ryntäsi hirveä määrä ihmisiä huutaen ja meluten. Ei vaatinut hirveitä ponnistuksia arvata ketkä olivat tämänkin takana. Canisteri naurahti muistellessaan omia ensikeikkojaan, kuinka hän jännityksestä kädet vapisten muutti rautatieasemalla kaikkia junien lähtöaikoja tunnilla, saaden aikaan melko mielenkiintoisen kaaoksen. Hän huomasi anti-sankarin roolin itselleen sopivaksi jo kauan sitten. Hänen käsityksensä mukaan kaikki ihmiset olivat mulqvisteja. Osa enemmän, osa vähemmän, mutta jokainen ansaitsi pientä kiusaa arkipäivänsä riesaksi. Tätä huumorin aluetta tuskin kukaan yleisöpuhelimien käyttäjä osaa huumorilla ottaa, huomattuaan esimerkiksi että puhelimen kuulokkeeseen on valeltu vaseliinia ym. Mutta kuten sanottu, kaikki ansaitsevat osansa. "Kuule Katja, siitä ATK-liikkeen nauhasta" aloitti Canisteri. Katja nosti katseensa, "Et usko että se oli sattumaa vai?".

Canisteri ei tiennyt mitä sanoa. Hän ei halunnut syyttää Katjaa varjostamisesta, mutta asia kieltämättä oli jäänyt kaivelemaan. Katja alkoi kertoa: "Jokaisella friikillähän pitää olla joku ikuisuusprojekti, vai mitä?". Canisteri nyökkäsi. "Otin itselle ikuisuusprojektiksi erään vartiointifirman seuraamisen. Löysin nopeasti taajuuden, jolla lähialueella olleet kamerat lähettivät kuvaa valvontakeskukseen, joten viritin itselle laitteiston kuvan vastaanottamiseksi" hän jatkoi. Canisterin ilme alkoi venyä. "Tiedäthän elokuvan Sliver?" Katja kysyi lopulta. Canisteri mietti hetken, "Eikös se ollu se jossa se pahis seurasi kaikkien tekemisiä kameroilla?". "Aivan!" sanoi Katja ja jatkoi: "Tunne on ihan sama kuin olisit hakkeroinut jonkun ison firman. Näet kaiken, tiedät kaiken. Se vaan oli mahtavaa".

Canisteri ei voinut kuin hymyillä seuratessaan tytön selittävän asiaansa niin suurella antaumuksella. "Aloin seurata teitä jo kauan ennen liikkeeseen menoakaan, sillä alueella oli yksi koko aukion näkevä kamera. Liikkeessä oli sisällä yksi kamera, se sinun kiikarijuttusi oli muuten luova" jatkoi Katja naurahtaen. Canisteri ei tiennyt pitäisikö olla hämillään vai nauraa mukana. "Joka tapauksessa ette näyttäneet siltä, että olisitte olleet kuvauksesta perillä, joten

seuraavana päivänä kävelin sisään vartiointifirmaan, pyysin ensimmäiseltä vastaan tulleelta tarjouksen ison automarketin vartiointipalveluista ja sen jälkeen pistin yksinkertaisesti edellisen päivän kasetin takkini taskuun. Paikka oli täysin vartioimaton sisältä, todellinen vartiointifirma" päätti Katja selityksensä. "Entä tapaaminen laivalla?" tenttasi Canisteri. "Se oli ihan säkää" totesi Katja kuin apteekin hyllyltä jatkaen "Päätin vaan lähteä irrottelemaan hieman ja yllätyin suuresti kun esiintymislavalle ilmestyi tuttuja kasvoja".

Canisteri ei oikein tiennyt mitä tähän enää voisi sanoa. Jos ihmisten kohtaamiset olivat yhden suhde äärettömään, tämän tilanteen täytyi olla yhden suhde ääretön potenssiin ääretön. Koko tilanne näytti uskomattoman hyvin järjestetyltä, liian hyvältä ollakseen totta. "Mitens se sun ampumahaava?" vaihtoi Canisteri lopulta aihetta. Hän tunsu syyllisyyttä tapahtuneeseen. "Itseasiassa se on aivan helvetin kipeä, mutta se tuskin tulehtuu, laitoin siihen junassa muiden nukkuessa puhdistusainetta ja uuden siteen" vastasi Katja. Molemmat tuijottelivat hetken ikkunasta pihalle, jossa lumipyry alkoi paheta. "Kuule, mitäs jos nuuskittas sen Khiskovin E-Mailia, kun meillä kerran on avaimetkin" rikkoi Katja lopulta hiljaisuuden. "Miksei, miksei" nyökytteli Canisteri. He lähtivät ravintolasta ja suuntasivat yleisöpuhelimille. Nähdessään jonkun yrittämässä vaivihkaa poimia maahan liimattua kolikkoa Canisteri tuli miettineeksi missähän Koffi ja Seko luurasivat.

Kumpikin kaivatuista olivat parhaillaan nauttimassa ilmaista ateriaa toisella puolella lentokenttää. Finnair oli päättänyt tarjota heille safkat anteeksipyyntönä viivytyksestä jonka matkatavaroiden etsiminen aiheutti. Koffilla oli sellainen tuntu, että kyseiset matkalaukut eivät aivan heti muutenkaan löytyisi. Canisteri kytki nopeasti kannettavan kiinni yhteen yleisöpuhelimista. Kentän puhelimet olivat itseasiassa erittäin sopivia tällaiseen aktiviteettiin, sillä ne olivat jokainen omassa kopissaan. Muutamassa minuutissa Canisteri jäljitti Khiskovin osoitteen. POP3-mailserveri oli erään suuren venäläisen operaattorin tarjoama, eikä mikään yllätys sinänsä, niin julkisesta paikasta on yksittäistä postilaatikkoa hankala löytää muutenkaan, ellei tiedä mitä etsii. Canisteri sovelsi muutamia kyhäämiään softia kyseiseen serveriin. Vastassa näytti olevan NT 3.1:sen päällä pyörivä serveri. Viitisen minuuttia myöhemmin Canisteri oli Administratorina kyseisellä koneella ja siirsi itselleen Khiskovin laatikossa olleet postit. Hän siivosi jälkensä perässään, etteivät turhan uteliaat ylläpitäjät huomaisi tapahtunutta - tätä konstia voisi soveltaa ehkä joskus myöhemminkin.

Saatuana yhteyden poikki hän purki salatut viestit. Teksti oli venäjäksi, mutta eräässä viestissä oli allekirjoituksena "-SCREWdriver-". "Jaaha" totesi Canisteri, "meillä on näköjään vastustajan puolella vanhoja tuttuja..."

20 .. Keskelle ei mitään

Lentokenttä jatkoi eloaan, ihmiset liikuskelivat sinnetänne, koneita tuli ja meni. 21:45 Lsaapui sitten se odotettu lento. Katja ja Canisteri siirtyivät seuraamaan koneesta tulevia ihmisiä vähän matkan päähän. Suurin osa porukasta oli selviä turisteja, osa ei todellakaan näköjään tiennyt millaiseen maahan oli tullut. Canisteria huvitti suuresti eräs henkilö, joka astui ulos koneesta shortseissa ja T-paidassa. Ei ollut järin vaikea arvata kuka tulijoista oli agentti. Tyyppi oli varmasti lähemmäs kaksimetrinen korsto, mustat lasit päässä ja pitkä takki päällä.

Canisteri jäi seuraamaan toimisiko agentti sovitulla tavalla. Katseltuaan ympärilleen agentti etsi yleisöpuhelimet käsiinsä. Pian Canisterin kännykkä soi. Agentti esitteli itsensä Agentti Doyleksi. Canisteri tunnisti välittömästi agentin englannin vahvasti jenkkimurteeksi. Canisteri esitteli itsensä ja kertoi myös kolmen muun olevan lähistöllä. Lopulta Doyle kysyi missä he olivat. Canisterin vastaus oli "Turn around".

Doyle laski puhelimen ja kääntyi. Hänen edessään seisojain noin 190 senttinen mustaan farkkutakkiin pukeutunut nuorukainen, vieressään vähän lyhyempi hyvin pitkähiuksinen naisihminen. Canisteri esitteli heidät vielä uudestaan, tällä kertaa kädestä pitäen. Koffi ja Sekokin tulivat sopivasti paikalle joten Canisteri esitteli heidätkin. "Olen John Doyle, työskentelen CIA:ssa. Tehtäväni on pitää teidät elossa, kunnes saamme siivottua Khiskovin järjestöstä ainakin johtohahmot talteen. Khiskovilla on paljon yhteyksiä Suomeen, joten voimme lähteä siitä että ainakin osa poliisista on ostettu, kuten teille lienee jo valjennutkin.

Emme voi luottaa muutenkaan mihinkään viralliseen tahoon täällä. Paikalliset viranomaiset eivät tiedä olemassaolostani tai siitä että olemme Khiskovin jäljillä" Doyle kertoi.

"Mitäs nyt sitten?" kysyi Katja. Doyle vilkaisi ympärilleen ja sanoi: "Häviämme vähäksi aikaa näkyvistä". He suuntasivat kohti lentoaseman ulko-ovia. "Olen järjestänyt meille kulkuneuvot ja syrjäisen piilopaikan. Olemme virallisesti amerikkalainen turistiperhe, joten en usko, että Khiskovin pojat tulevat ensimmäiseksi asiaa tarkastamaan, kun alueella on satoja vastaavanlaisia turisteja" selitti Doyle. Heidän astuttuaan ulos kylmä tuuli puhalsi räntää vasten kasvoja. Lentokentältä vähän matkaa kävelyään he saapuivat melko suuren hirsirakennuksen pihaan. Paikka oli vuokraamo, josta retkeilijät voivat vuokrata moottorikelkkoja ym. Retkeilyvarusteita.

Doyle johdossa he menivät sisälle liikkeeseen. Doyle meni varaustiskille ja kertoi tilaaneensa varusteita. Myyjä ännäkösi jotain takaisin nololla englannilla pyytäen Doylea kuitaamaan kamat. Kun nimi oli paperissa, myyjä ohjasi heidät viereiseen rakennukseen, joka oli käytännössä hieman laajennettu autotalli. Tallissa oli 2 moottorikelkkaa. Kummassakin oli täyteen lastattu reki perässä. Doyle selitti, että reet olivat täynnä ruokaa ja tarvikkeita joita ehkä pidempiaikainenkin majoittuminen vaatisi. Hän katseli mielteliäänä ulos, oli tulossa kunnan lumimyräkki. "Laittakaa ajopuvut päälle niin lähdetään matkaan ennen kuin keli pahenee" käski Doyle lopulta.

Kun kaikki olivat vaihtaneet paksut ja lämpimät ajohaalarit päälle, koitti lähdön hetki. Doyle otti ensimmäisen kelkan, taakse istumaan Sekon ja Koffi istui rekeen. Canisteri otti toisen kelkan ajettavakseen, Katja istui hänen takanaan. He lähtivät liikkeelle. Canisterilla ei ollut hajuakaan minne he olivat menossa, hän vaan ajoi Doylen perässä. Reitti kulki läpi peltojen ja metsien. Ilma oli todella kylmä ja lämpötila oli varmaan laskemassa edelleen. Vaikka kevät olikin jo pitkällä, oli Lapissa edelleen pilkkopimeää iltaisin ja öisin. Reilun tunnin ajomatkan jälkeen alkoi matkan päämäärä jo hämmöttää. Todellakin keskellä ei mitään oli hirsimökki, eikä mikään niin pienikään. Canisteri oli kuvitellut paikan olevan joku ulkokuusi kokoinen läpi, mutta kyseessä olikin ehta kaksikerroksinen huvila. Moottorikelkoille oli oma pieni katoksensa, jonka alle kumpikin kelkka ajettiin. He raahasivat rekiin jematut kamat huvilaan ja vetivät vielä pressun kelkkojen päälle.

Itse huvila oli mahtava. Sähkölinjaa ei ollut, mutta talossa oli oma generaattori. Katja ja Canisteri mättivät puita takkaan ja sytyttivät tulet, Doyle käynnisti generaattorin. Alakerrassa oli keittiö ja olohuone, yläkerrassa useampi makuuhuone ja suihku. Paikka alkoi lämmitä pikkuhiljaa. Doyle alkoi purkaa kamojaan. Hänen putkikassistaan paljastui ensin kannettava, sitten pieni lautasantenni ja jonkinasteinen motun näköinen vehje. Lautasen Doyle laittoi ikkunan viereen ja kytki sen motulta vaikuttaneen laitteen perään. Tämä yhdistelmä tuli lopulta kannettavan perään. "Langaton datayhteys" sanoi Doyle viimein. Doylen harmiksi kukaan mökissä olijoista ei kuitenkaan näyttänyt mitenkään vaikuttuneelta. Canisteri kaivoi kännykkänsä esille ja sanoi "tällä tekee ihan saman".

Doyle selvästi harmistuneena siirtyi näppäilemään konettaan Canisterin seurattessa häntä jatkuvasti sivusilmällä. Doyle käynnisti koneeseen jonkinlaisen softan, joka sai lautasantenniin liitettyyn laitteeseen eloa. Pian ruudulle ilmestyi mustasävyinen kuva, jossa neljän muotoinen alue oli muuta ympäristöä kirkkaampi ja tuon neljän alueella oli viisi kirkkaampaa täplää. "Ei helvetti! Onko tuo lämpökameran kuva tästä paikasta?" riemastui Canisteri viimein. "On, tämä tulee suoraan seurantasatelliitistamme" vastasi Doyle selvästi tyytyväisenä viimein aikaansaamaansa vaikutukseen.

21 .. Informaatio

Screwdriver pureskeli kynsiään ja tuijotti synkkänä ruutuaan. Hän luki parhaillaan viimeisintä viestiä Khiskovilta. Khiskov sanoi viestissään melko suoraan, että ellei karkulaisten paikka pystyttäisi nopeasti jäljittämään, hän ei olisi järin iloinen ja Screwdriver tiesi tarkalleen, että kun mafiapomot eivät olleet iloisia, sai joku yleensä lyijymyrkytyksen. Hän katseli karttaohjelmalla Suomen karttaa laittaen merkin kohtaan, jossa karkulaiset olivat hypänneet junasta Khiskovin gorillojen mukaan.

Toista junaa ei tietojen mukaan kyseistä rataa pitkin ollut mennyt, joten yrittivät karkuun todennäköisesti muilla keinoilla. Radan vieressä kulki tie. Hän seurasi hiiren nuolella tietä etelään ja pohjoiseen. Etelään päin oli erittäin pitkä matka seuraavaan pieneenkään

kaupunkiin, pohjoiseen päin taas tuli vähän matkan päässä vastaan joku kylä, jonka nimeä ei edes ollut kartassa ja sitten Rovaniemi. Niinpä tietenkin. Rovaniemi oli tarkemmin ajatellen uskomattoman hyvä piilopaikka. Turisteja riitti niin omasta takaa kuin ulkomailtakin, kukaan ei kiinnittäisi mitään huomiota muutamaan epämääräiseen pentuun.

Screwdriver kaiveli läpi Rovaniemen puhelinluettelon. Hän ei löytänyt ainakaan nimen perusteella löytänyt ketään, jonka luokse Khiskovin gorillat osoittaa. Hän soitteli muutamaan hotelliin, mutta mihinkään ei ollut majoittunut tuntomerkkeihin sopivia henkilöitä. Screwdriver nojasi tuolinsa selkänojaan ja nosti jalat pöydälle. Hän otti hörpyt pöydänreunalla olleesta kahvikupista ja sylkäisi samantien roskikseen - kylmää! Ajatellen edessä olevaa pitkää yötä, hän käveli yksionsä keittiöön.

Välkkyvä neonkylltti loisti hieman valoaan ikkunasta pimeään huoneeseen. Screwdriver napsautti valot keittiöön ja katseli huoneen perällä olevaa julistetta jossa koreili Nokian NMT-puhelin. Niinpä tietenkin, ratkaisu oli todellakin nenän edessä. Screwdriver jätti kahvinkeiton siihen ja ryntäsi koneelleen. Paria tuntia myöhemmin Khiskov sai E-Mailia: karkulaiset pystyttäisiin paikallistamaan muutaman sadan metrin tarkkuudella.

Uusi päivä alkoi hiljalleen valjeta Rovaniemellä. Uutta lunta oli yön aikana satanut kymmenisen senttiä, eilinen myräkkä oli rauhoittunut reilun kymmenen asteen pakkaseksi. Aurinko valaisi kiilteleviä lumikinoksia, kevään vaikutus alkoi näkyä. Näppäinrikolliset ja Doyle olivat kotiutuneet mökkiin. Alunperin kaikki olivat vilkuilleet hermostuneena satelliitin antamaa lämpökuvaa Doylen kannettavan näytöltä, mutta tilanne oli rauhallinen. Järjestelmä oli erittäin tarkka. Jopa ohi lentävät linnutkin näkyivät kuvassa ja saivat aikaan piippauksen koneelta. Ensimmäisiä kertoja koneen piipatessa kaikki (paitsi Doyle) olivat suunnilleen hyppineet seinille, mutta kuvaa zoomaamalla nähtiin selvästi, että kyseessä oli yleensä joku eläin. Kerran pari kilometriä mökistä ajoi moottorikelkkasaattue, mutta sekin osoittautui vain turistilaumaksi. Kaikki tunsivat olonsa turvalliseksi ja yllättävän kotoisaksi ottaen huomioon, että he olivat keskellä ei mitään venäläisen mafioson tappolistalla.

Screwdriver oli viettänyt työntäyteisen yön. Hän oli kolvannut, virittänyt ja säätänyt uusinta projektiaan. Hän uneksi projektin ohessa, kuinka Khiskov antaisi hänelle miljoonia dollareita ja kuinka hän jättäisi tämän paskamaan taakseen ja lentäisi jonnekin mistä käsin hän saisi toimia kenenkään häiritsemättä. Saapuvan postin ikkuna ja sen ilmestymistä saatellut piippaus herätti hänet kuitenkin haaveilusta. Khiskov tahtoi tietää miten projekti edistyi. Screwdriver laskeskeli valvoneensa ainakin reilut 26 tuntia putkeen ja alkoi olla jo unta vajaa. Hän vastasi Khiskoville tarvitsevansa ainakin päivän vielä. Lähetettyään viestin Screwdriver nukahti tuolilleen koneen ääreen.

Seko ja Katja valmistelivat aamiaista. Ottaen huomioon Doylen kotimaa, oli aamiaisen sisältö hyvin jenkkityyppinen pekoneineen päivineen, ruokatilauksen tekijän kansallisuudesta ei ollut epäilystäkään. Aamiaisella Doyle jututti muita kysellen, miten ihmeessä he olivat moiseen soppaan joutuneet. Canisteri, Seko, Koffi ja Katja yrittivät kaikki selittää yhtä aikaa ja päällekkäin viime viikkojen tapahtumia. Kuunneltuaan aikansa selitystä Doyle yritti varmistaa ymmärtäneensä oikein, "te siis pölitte Khiskovin disketit, joilla oli jonkinlainen opetusteksti miten salausta käytetään ja sopivasti vielä salausavaimetkin, jonka jälkeen laiva, jossa olitte upposi ja Khiskovin pojat ovat olleet perässänne suunnilleen siitä lähtien?". Muut nyökyttelivät. "Olette te kyllä aika uskomaton porukka, täytyy myöntää" Doyle naurahti.

Samassa tutkakone alkoi piipata. Aluksi kukaan ei viitsinyt edes vilkaista, mutta piippaus jatkui nyt normaalia pidempään. Kyseessä ei siis ollut alueen ohi lentävä lintu. Kaikki ryntäsivät koneen äärelle seuraamaan tilannetta. Kuvassa näkyi selvästi kolme hahmoa, jotka lähestyivät mökkiä todennäköisesti hiihtäen. Doyle piirsi viivan näytölle alkaen siitä mistä hiihtäjät olivat tulleet. Jos hiihtäjät jatkaisivat eteenpäin, he todennäköisesti menisivät ohi mökistä. Sydän kurkussa he seurasivat hiihtäjiä, kunnes nämä ohittivat mökin ja jatkoivat matkaa. Väärä hälytys.

Katjan ampumahaava oli paranemaan päin. Doyle katsasti sen vielä pariin otteeseen ja laittoi siihen jotain lääkettä salkustaan. Canisteri katseli ulos mökin ikkunasta. Mökki oli aukealla ja joka puolelle näki ikkunoista, mutta metsänlaita oli ahdistavan näköinen. Sieltä saattoi vaania hyvinkin mökille päin. Lämpökuva satelliitista antoi kuitenkin edes jonkinlaisen ennakkovaroituksen mökkiä mahdollisesti lähestyvistä ongelmatapauksista.

22 .. Pitkä päivä, pitkä yö

Screwdriver säpsähti hereille. Valo tunki ulkoa huoneeseen likaisen sälekaihtimen välistä. Silkuiltuaan hetken ympärilleen hän nousi ylös tuoliltaan ja venytteli. Tuolissa nukkuminen ei ollut mitenkään erityisemmin ergonomista. Hän laittoi koneensa monitorin päälle ja katsoi kelloa, täksi illaksi pitäisi saada projekti valmiiksi. Pöydällä lojui epämääräinen kyhäelmä, jossa oli piirilevy, muutama mikropiiri, muita komponentteja sekä purettu matkapuhelin.

Tuijottaen joskus vuosikymmeniä sitten valkoiseksi maalattua seinää Screwdriver uneksi jälleen miljoonistaan, joita hän uskoi hommasta tulevan. Koneen piippaus tipautti hänet jälleen todellisuuteen, kello oli 15:00. Nopeasti hän kytki muutaman laatikoistaan kaivaman patterin piirilevyn jatkoksi ja hänen projektinsa heräsi eloon. Piirilevyllä alkoi vilkkua pieni punainen LEDi ja laitteen kaiutin alkoi raplattaa. Hän survoi kokonaisuuden karkkilaatikkoon, kirjoitti hätäiset ohjeet vehkeen käytöstä ja kävi kiikuttamassa paketin kuriiriliikkeeseen.

Khiskov istuskeli mahonkisen pöytänsä takana ja katseli tärkeän näköisenä tietokoneensa ruutua. Viereisestä huoneesta hänen sihteerinsä vilkuili häntä ja pohti, "taas tuo perhana näyttää tärkeältä ja pelaa pasianssia". Khiskov ei itse ymmärtänyt tietokoneista paljoakaan, mutta hän ymmärsi sen, että hänen postilaatikkonsa salausavaimet olivat joutuneet jo todennäköisesti viranomaisten käsiin. Niinpä hän olikin vaihdattanut ne, mutta osalla hänen liikekumppaneistaan oli yhä käytössä vanhat avaimet. Sormilla pöytää naputtaen hän pohti tilannetta.

Illemmalla kuriiriliike sai toimitettua paketin perille. Khiskovin pojat lukivat mukana tullutta lappua naureskellen, "GSM-jäljitin?! Ei helvetti". Ilta alkoi laskeutua Rovaniemelle. Doyle ja näppäinrikolliset tulivat hyvin juttuun keskenään, Doylekin kun oli lapsuudessaan ollut koneiden kimpussa. Yllättäen Doylen kannettava alkoi jälleen metelöidä, parin kilometrin päässä näytti olevan jotain isompaa tekeillä. Porukka kerääntyi seuraamaan tapahtumia koneen ympärille. Aivan kuvan laidassa näkyi ainakin 2 moottorikelkkaa, pari ihmistä ja hirveä lauma jotain elukoita. "Näyttää olevan peuroja" totesi Doyle. "Poroja" korjasi Canisteri.

Ajankulukseen he pelasivat Doylen opettamaa korttipeliä ja jutustelivat. Doylen kone piippasi tasaiseen tahtiin, kun porolauma pyöri alueella. Aika vierähti nopeasti ja kello oli pian 23. Ennen nukkumaanmenoa Koffi sattui vilkaisemaan kannettavan näytölle. "HEI! ÄKKIÄ TÄNNE!" hän huusi. Porukka kokoontui nopeasti koneen ympärille. Nyt porot olivat hävinneet ja kumpikin moottorikelkka oli aivan metsän laidassa. "Ei hyvä, nyt joku kävelee rauhallisesti valokytkimelle ja sammuttaa valot" sanoi Doyle. Katja kävi sammuttamassa valot. "Pakatkaa kaikki mahdollinen välittömästi" jatkoi Doyle komentamista. Canisteri survoi koneensa reppuun, mitään ratkaisevaa ei heillä mukana ollutkaan. "Menkää takaovelle, katson mitä nuo kaksi puuhaavat" sanoi Doyle kaivaen esiin infrapunakiikarit.

Muut menivät takaovelle odottamaan. "JUOSKAA! JUOSKAA!" huusi Doyle hätäntyneellä äänellä joka sai Näppäinrikolliset juoksemaan henkensä edestä takaovesta kohti moottorikelkkoja. Pistävä sihisevä ääni kuului talon edestä. Doyle tuli viimeisenä ja hänen hypätessään ulos takaovesta kuului korviahuumaava räjähdys talon levitessä tikuiksi. Doyle joka oli paljon muita jäljessä kaatui ja jäi makaamaan hangelle mahalleen. Canisteri oli jo saanut ensimmäisen kelkan käyntiin. Paineaalto oli kaatanut toisen taloa lähempänä olleen kelkan joten kaikkien oli nyt yritettävä sopia yhteen kelkkaan.

Kelkan päälle menivät Canisteri, Katja ja Seko, Koffi kiipesi rekeen. He ajoivat Doylen viereen, Koffi hyppäsi tutkimaan häntä. "Se on vaan pökertynyt" huikkasi Koffi muiden huojennukseksi ja raahasi Doylen rekeen. Pieniä puunpaloja satoi edelleen ja se mikä talosta oli jäljellä, paloi iloisesti. Tulipalon aiheuttaman huminan yli kuului nyt lähestyvien moottorikelkkojen ääni, joten kun Doyle oli tukevasti reessä, lähti Canisteri ajamaan kelkkaa kohti reittiä jota he olivat alunperin tulleetkin.

Canisterilla oli vaikeuksia hallita raskasta kelkkaa. Konehuoneesta löytyi kyllä vääntöä, mutta ajopeli oli hänelle uusi. Perässä tulijat olivat kevyemmällä kelkoilla ja alkoivat lähestyä. "Tee jotain!" huusi kelkassa viimeisenä istunut Seko Koffille. "Kuten mitä?!" vastasi Koffi. "Miten olis, jos ampusit niitä?" tuli vastaus. Koffi meinasi huutaa takaisin että millä ampua,

kunnes hän tajusi, että Doylella oli varmaan ase. Canisteri väisteli puita ajaessaan reilusti yli satasta metsäuralla. Lumi pöllysi ja pienetkin pomput saivat kelkan ja reen hyppäämään pitkiä matkoja. Koffi kaiveli Doylen takin alta aseeseen, joka osoittautuikin olevan mukava .357 Magnum. Koffi kääntyi ympäri reessä ja alkoi sihtailla takana tulijoita. Ensimmäinen laukaus meni ohi pahasti. Seuraava osui toiseen jahtaavista kelkoista. Kyydissä ollut lensi pitkän matkaa tangon yli ja jäi lumeen makaamaan. Toinen jahtaajista ei ollut innokas jatkamaan yksinään ja jäi toverinsa avuksi.

23 .. Onni on simulaatio

Doyle alkoi osoittaa elon merkkejä. "Halli 6, paikka 5" hän sanoi ja pyörtyi uudestaan. Koffi huusi tämän kelkassa olijoille. Reilun tunnin kuluttua he olivat jälleen lentokentän läheisyydessä. Vähän matkaa lentokentän päärakennuksesta näkyi olevan melko suuria halleja. Canisterin ajaessa ensimmäisen ohi hän huomasi oviin maalatun suuren numeron "08".

Eteenpäin ajettaessa numerot pienenevät ja niin pienenevät hallitkin. Halli 6 oli pienehkön omakotitalon kokoinen. Canisteri ajoi kelkan hallin taakse. Doyle oli edelleen tajukankaan metsissä, joten he raahasivat hänet halliin. Paikka ei ollut lukittu, joten he raottivat suuria sivulle liukuvia ovia ja menivät sisälle.

Hallissa haisi vahvasti kerosiini. Pimeässä näkyi muutaman pienen lentokoneen hahmot. Seko napsautti halliin valot. Hallissa oli kaksi lentokonetta, toinen Cessna, toinen näytti joltain toisen maailmansodan hävittäjäkoneelta ja se oli remontissa. Cessnan alla lattiassa luki 05. Canisteri katseli konetta, "tämä taitaa olla meidän kyytimme, mutta kuka lentää?". "Minä! Minä!" innostui Seko. Canisteri katseli häntä hieman epäillen, mutta kun Seko hyppäsi koneen ohjaimiin, napsautti paria kytkintä ja sai koneen ohjaamoon virrat, ei Canisteri kysellyt enempää. Koffi kävi avaamassa hallin ovet kokonaan auki, muut nostivat Doylen koneen ohjaamon takaosaan. Cessnassa oli vain neljä penkkiä, joten Canisteri ja Katja tunkivat koneen takaosaan Doylen kanssa. Koffi hyppäsi toiselle etupenkille.

Seko laittoi kuulokkeet päähänsä ja käynnisti moottorin. Pari kertaa yskäistyään moottori lähti käyntiin. Sekon irrotettua jarrut kone lähti rullaamaan hitaasti kohti ovea. "Koffi, kato koneen kyljestä mikä tän koneen numero on". Koffi avasi ja katsoi koneen kylkeä, "NHL-03 näyttäs olevan". Seko puhui radioon "Rovaniemen torni, täällä NHL-03, pyydämme lähtölupaa". Vastaus tuli nopeasti "NHL-03, täällä Rovaniemen torni, käyttäkää pienkonerataa kaksi, odottakaa nousulupaa". Seko ajoi koneen radan kaksi alkuun. Samalla kauempaa alkoi lähestyä joku yksivaloinen ajoneuvo. "SE MOOTTORIKELKKA TULEE!" huusi Canisteri. Kelkka näkyi olleen reilun pari sadan metrin päässä ja tuli suoraan kohti. "NHL-03, täällä Rovaniemen torni, lähtölupa myönnetty" kuului radiosta. Seko painoi koneen kaasun tappiini, kentällä ollut lumi alkoi pöllytä oikein kunnolla ja moottorikelkka joutui pysähtymään näkyvyyden kadottua kokonaan. Jarrujen irrotuksen jälkeen kone alkoi rullata kiihtyvällä vauhdilla eteenpäin. Lopulta kone nousi ilmaan.

"Seko, koska sinä lentoluvan olet ajanut?" huhui Canisteri koneen takaa. Seko ei vastannut mitään. Kone kaarsi lähes 180 astetta ja lensi nyt etelää kohti. "Katselkaas näistä joku hyvä lentokenttä tässä 500 kilometrin säteellä" sanoi Seko lopulta kaivaen karttarullan ohjauspaneelin alta. "Eihän Suomessa ole kuin muutama kenttä, eikä lähellä ole kuin Rovaniemi!" kommentoi Koffi. "Tyhmä! Ehkä isoja ja tunnettuja ei ole, mutta pieniä ja yleisölle tuntemattomia on pilvin pimein" vastasi Seko närkästyneenä. Koffi rullasi karttaa auki ja katseli sitä. "Tässä on yksi melko lähellä junarataa" hän sanoi viimein. Seko katsoi paikan koordinaatit ja käänsi koneen paikkaa kohti.

Parin tunnin lentämisen jälkeen Seko laskeskeli että he alkaisivat olla aika lähellä kenttää. Doylekin oli jo havahtunut ja ensimmäiseksi hän ihmettelikin kuka konetta ohjaa. Seko puhui jälleen radioon "Torni, täällä NHL-03, pyydämme laskeutumislupaa". Vähän ajan kuluttua tuli vastaus "NHL-03, täällä Vainionveden torni, sytytämme valot, voitte laskeutua". Muutaman minuutin lennon jälkeen alkoivat kaukaa häämöttää kentän valot. Kentällä ei ollut kuin yksi kiitorata. Seko väänsi kaasua pienemmälle ja alkoi laskeutua. Vähän myöhemmin kone rullasi kiitoradalla ja jarrutti. Seko ohjasi koneen lähimpään auki olevaan halliin ja sammutti moottorin. "Hienostihan se meni, oletko lentänyt paljonkin?" kysyi Canisteri. "Tämä oli eka

kerta" vastasi Seko. Muut menivät menivät kauttaaltaan valkoisiksi.

Tuntia myöhemmin he olivat paikallisen rautatieaseman edessä. He ostivat liput Imatralle, mutta seuraava juna lähtisi vasta seuraavana päivänä. Kello oli vähän yli neljä yöllä, joten ei vienyt kauaa kunnes kaikki nukkuivat jotenkin retkottaen rautatieaseman penkeillä.

24 .. Virhe, mallia paha

Screwdriver hakkeroi aikansa kuluksi erästä venäläistä purkkia. Sen SysOp oli erehtynyt epäilemään hänen taitojaan julkisessa konferenssissa, eikä Screwdriver ihan ammattiyhdistyksen takia viitsinyt pahimmin sellaista katsella. Kesken operaatiota ilmestyi työpöydälle ikkuna, jossa oli valkoisen postilaatikon kuva. "Työ ennen huvia" hän pohti heittäessään yhteyden purkkiin poikki ja syventyessään tulleeeseen postiin.

Viesti oli Khiskovilta, joka oli vajaa että hänen pitäisi hakkeroida CIA:n serveri ja poistaa Khiskovin PGP-avain sieltä. "Mikä idiootti" naureskeli Screwdriver vastatessaan Khiskoville, ettei se ole mahdollista. Vähän ajan päästä tuli vastaus Khiskovilta: "Hyvä on, emme tarvi enää palveluksiasi, voit tulla noutamaan palkkasi täältä". Liitteenä oli kartan pala, johon oli merkitty osoite, sekä tieto että rahat olisivat käyttämättömässä postilaatikossa kyseisessä osoitteessa. Tämä oli hyvin tavallinen tapa jolla ihmiset maksoivat Screwdriverille, rahat olivat roskiksen pohjalla pussissa, käyttämättömässä postilaatikossa yms. paikassa jonne kukaan ei katsoisi. Screwdriver heitti takkinsa päälle ja lähti hissukseen kävelemään kohti annettua osoitetta.

Paikka ei ollut kaukana, mutta sinne käveli silti puolisen tuntia. Lopulta hän saapui annettuun osoitteeseen. Lähistöllä leikki porukka pentuja. Hän käveli pentujen luokse ja lupasi 10 ruplaa sille, joka hakee hänelle hänen postinsa. Joka ikinen pennuista tarjoutui ja hän lähetti yhden heistä postilaatikolle. Pentu juoksi tien yli ja lopulta laatikoille. Seutu oli melko tavallista Venäläistä seutua, talot olivat pahasti rapistuneet, kadun viereen oli parkkeerattu ruosteiden syömiä autoja. Kun Screwdriverin palkkaama "apulainen" ehti avata peltisen postilaatikon, alkoi maa täristä. Se, mikä ennen oli rivi postilaatikoita, oli nyt tyhjä. Räjähdyksen painealto särki kaikki ikkunat lähistöllä. Laatikon avanneesta pennusta kieli lähinnä veri viereisen talon seinässä. Painealto heitti myös Screwdriverin nurin. Sydän hakaten hän hyppäsi ylös ja juoksi pois paikalta. Hän juoksi ja juoksi kunnes ei enää jaksanut. Lopulta hän vetäytyi kohdalla olleen kerrostalon rappukäytävään ja istuutui tasaamaan hengitystään. Tyhmiä Screwdriver oli toki tavannut ennenkin, mutta nyt tuli kohdalle emämokaaja.

Seko heräsi siihen että joku potkaisi häntä jalkaan. Hän huomasi tuijottavansa suoraan melko järeän pistoolin piippuun. Muu porukka oli jo hereillä, kädet ylhäällä. Hänen edessään ollut mies huusi jotain venäjäksi ja potkaisi uudestaan, Seko päätti nostaa kädet ylös suosiolla. Venäläisiä oli nyt paikka kuusi, kaikki aseistettuina. Ilmeisesti porukan johtaja puhui: "Teillä hyvää onni, Herra Khiskov ei tahdo tappaa teitä vielä" ja viittoi heidät ylös. Yksi miehistä tarkasti heidät ja keräsi talteen Doynen aseensa sekä Canisterin repun. Tämän jälkeen heidät johdettiin pihalle, jossa oli vielä kaksi miestä lisää pakettiauton kanssa. Näppäinrikolliset ja Doyle sullottiin pakettiautoon, venäläiset hajaantuivat kahteen henkilöautoon. Autoletka lähti liikkeelle.

"Mikseivät ne ampuneet meitä samantien?" aloitti Koffi. "Ole nyt vaan hiljaa ja onnellinen" kuittasi Canisteri ja jatkoi "Seko, miten on mahdollista että osasit lentää vaikka väitit että tuo oli sun eka kerta?". "Olen pelannut muutamaa todella hyvää simulaattoria ja tutustunut aiheeseen muutenkin" naureskeli Seko. Canisteri vaihtoi englanniksi, "Doyle, mitään ideoita?". Doyle raapi päätään ja totesi "Jos nuo olisivat halunneet meistä eroon, emme enää ihmettelisi asiaa tässä. Todennäköisesti ovat meistä jotain vajaa, pääsemme ehkä tapaamaan Khiskovin ihan henkilökohtaisesti". He ajoivat useamman tunnin kunnes autot pysähtyivät tankkaamaan.

Matka jatkui sitten edelleen ja he ajoivat Suomi-Venäjä rajastakin yli. Canisteri pisti merkille, ettei heitä edes pysäytetty, he ajoivat vaan kylmästi jonon ohi. Tullimies päästi heidät suoraan ohi. Monen tuskastuttavan pitkän tunnin kuluttua he olivat lopulta Moskovassa. He ajoivat kaupungin läpi jonkinasteiselle maaseudulle. Lopulta auto kurvasi kapealle metsätielle, jota tuntui jatkuvan ikuisuuksia. Polun päässä oli aukio, johon oli

rakennettu hämmästyttävän uudenaikaisen näköinen tiilitalo. Heidät marssitettiin ulos autosta ja taloon. Talon maanpäällinen osa näytti normaalilta asunnolta, mutta erään oven takaa oli portaat kellariin. Kellaria valaisi hämärä valo, ikkunoita ei ollut ollenkaan. Haju oli tunkkainen. Kun kaikki olivat alhaalla kääntyi heidät alas johdattanut venäläinen ympäri sulki oven perässään. "Tämän voisi luokitella kusiseksi paikaksi" sanoi Seko yrittäen näyttää iloista naamaa mutta tunnelma oli niin latistava että lopputulos oli surullinen virne.

25 .. Usko enkeleihin

Vaikka tilanne oli ahdistava, he nukahtivat yksi kerrallaan kellarin nurkkiin. Aikaa kului. Kun Canisteri heräsi, näytti hänen rannekellonsa 17:25. Paikallinen aika oli varmaan tunnin suuntaan tai toiseen. Kellaria valaisi ainoastaan yksi pieni sähkölamppu. Lattialla matoi yksittäinen tuhatjalkainen, eikä se näköjään ollut sittenkään kovin yksinäinen, huoneessa viihtyi muunkinlaisia selkärangattomia. Ylhäältä kuului jonkinlaista kolistelua ja ovi avattiin.

Sisään käveli ensin kaksi vähän turhankin tutuiksi tullutta pyssymiestä, heidän perässään heille tuntematon tyyppi. Tämä tuntematon oli varustettu kalliin näköisillä vaatteilla ja hänelläkin oli aurinkolasit päässä. Hetken aikaa Canisteri tunsu halua huomauttaa aurinkolasien tarpeellisuudesta hämärässä kellarissa, mutta totesi kuitenkin että olisi ehkä parempi olla hiljaa.

Muutkin olivat heränneet ja seurasivat tilannetta. "Kuten varmaankin jo arvasitte, olen Igor Khiskov" aloitti vieras. Hänen suomensa oli ymmärrettävää vaikkakin venäläinen korotus kuuluikin selvästi. Hän huikkasi jotain kahdelle muulle venäjäksi ja nämä poistuivat sulki oven perässään. "Ihmettelette varmaan mitä teette täällä" jatkoi Khiskov pitäen pienen tauon, "Minä haluan, että minun salausavain poistetaan CIA:n tietokoneilta". Canisterille, Koffille ja Sekolle tuli yhtä aikaa sama ajatus mieleen, "Ei helvetti mikä dorka!". Doyle taas ei ymmärtänyt sanaakaan kun ei suomea pahemmin puhunut. "Sinä CIA agentti saat suostutella johtajasi poistamaan salausavaimeni tietokoneiltanne" sanoi Khiskov katsoen Doylea. Canisteri käänsi Khiskovin sanomiset Doylelle ja Doylen vastauksen suomeksi Khiskoville: "Hallitukseni ei neuvottele terroristien kanssa". Khiskov naurahti väsyneesti ja totesi "No, tiedätte itsekkin mitä teille sitten käy" kävellessään ylös portaita ja ulos kellarista.

He saivat lopulta syötävää ja juotavaakin. Samalla he näkivät kuinka paikkaa vartioi kaksi Khiskovin pojista. Päivä kului hitaasti. He hämmästelivät porukalla Khiskovia ja hänen outoja käsityksiään tietokoneista. Ihan kun salausavaimet olisivat joku tavara, jonka voisi vain antaa pois. Tyyppi oli onnellisesti hukassa tietokonepuolelta. Doylekin hämmästeli tyyppiä ja totesi samaan hengenvetoon, että tästä paikasta olisi todella paha päästä pois. Ovella oli jatkuvasti joku, vessaankin päästivät kun oikein ruinas. Katja oli ensimmäinen kävijä ja samalla hän katseli millaista talossa oli yläkerrassa. Kellarin ovi oli ensimmäisiä ovia sisään tultaessa. Paikalla näytti olevan useampi vartija jatkuvasti, talossa yhteensä ainakin kuusi. Ainakin yksi oli kellarin oven lähistöllä.

Päivä kului loppuun. Seuraavana aamuna Khiskov tuli jälleen paikalle. "Kas kas, olettekin jo hereillä. No, oletteko miettineet asiaa?" hän uteli. Canisteri toimi tulkkina jälleen mutta Doylen vastaus ei muuttunut. "Sääli, sääli" totesi Khiskov. Samassa ylhäältä kuului ovikellon ääni. Khiskov säpsähti, miten joku on voinut vain kävellä paikalle? Joku kävi avaamassa oven ja pian sen jälkeen kuului kolme laukausta ja pian sen jälkeen kolme mätkähdystä. Jotakuta lahdattiin.

Vähän ajan päästä kuului laukausten vaihtoa joka loppui äkisti. Ylhäältä kuului useita oven avaamisen ääniä, kunnes lopulta kellarin ovi avattiin. Khiskov perääntyi kun pitkä, melkein 190 senttinen nuorukainen käveli huoneeseen. Tulija oli silmiinpistävä laiha, melkein lumenvalkoinen kasvoiltaan. Hän tähtäsi Khiskovia päähän käsiaseella, eikä hänen ilmeensä ollenkaan ollut järin iloinen. "Hyvää päivää, arvoisa herra Khiskov" hän sanoi viimein venäjäksi. "Ku-kuka sinä olet?" änkytti Khiskov, ollen melkein koomisen säälittävä. "Tiedätkö, olen tehnyt monille töitä, olen nähnyt paljon tyhmiä ihmisiä, mutta vain totaalinen IDIOOTTI, kuten sinä, yrittäisi tappaa minut. Miten tyhminä sinä paska minua oikein pidit?!" huusi tulija. Khiskov alkoi näyttää vieläkin pelästyneemmälle kuin äsken, nyt hän tajusi vasta kenen kanssa oli tekemisissä.

Koko edellinen keskustelu oli käyty venäjäksi, eikä se sanonut muille huoneessa olijoille mitään. "Herra Screwdriver..." yritti Khiskov, mutta tämä sai Screwdriverin vain vihaisemmaksi. "Ei helvetti sinä sitten olet sääliittävä. Olen kyllä nähnyt kuinka ihmisillä on vaikeuksia puhutella minua, mutta se että vielä yrität puhua itsesi tästä ulos, se on jo sääliittävä. Olet kuollut. Ymmärrätkö?" raivosi Screwdriver nostaen aseensa uudelleen Khiskovin pään korkeudelle. "Hei, Screwdriver" huikkasi Canisteri englanniksi. Screwdriver kääntyi katsomaan Canisteria osoittaen yhä Khiskovia aseellaan. "Älä tapa sitä, järkätään se ja sen koko porukka pois päiväjärjestyksestä" jatkoi Canisteri. "Ja kukahan helvetti sinä sitten olet?" vastasi Screwdriver. "Joku, joka voi asian hoitaa" jatkoi Canisteri.

26 .. Shakki ja matti

Screwdriver mietti hetken, laski aseensa ja kaivoi taskustaan tainnuttimen. Hän ampui sillä suoraan Khiskovia rintakehään. Khiskov sätki vähän aikaa ja kaatui maahan. "He's shocked" naurahti Screwdriver. Doyle nosti tajuttoman Khiskovin olkapäälleen ja kantoi hänet ylös. Aseen hän nappasi ensimmäiseltä kuolleelta vartijalta. He sitoivat Khiskovin hyvin ja heittivät hänet pihalla olleeseen pakettiautoon.

He tutkivat läpi Khiskovin kämpän löytäen ainakin Doylen aseensa ja Canisterin repun. He pistivät myös Khiskovin tietokoneen mukaan. Doyle ja Seko painuivat ohjaamoon, muut menivät takaosaan Khiskovin seuraksi. Hieman emmittyyään myös Screwdriver liittyi joukkoon.

Matkalla Suomeen Canisteri, Koffi ja Screwdriver tulivat hämmäyttävänkin hyvin juttuun ottaen huomioon, että he olivat olleet vastustajia. Suomen puolella Doyle otti yhteyttä päämajaansa ja ilmoitti vanginneensa Khiskovin. Lopulta he olivat Helsinki-Vantaan lentokentällä. Doyle laittoi Khiskovin rautoihin ja kääntyi muita kohti, "Tässä maassa tulee hetkeksi aikaa kuumat paikat. Teistä halutaan eroon kaikin mahdollisin keinoin, joten sain ohjeet tarjota teille uuden henkilöllisyyden Amerikassa, myös venäläiselle ystävällenne".

"Katoammeko me vain, vai mitä?" kysyi Canisteri. "Te 'kuulette' kaikki sopivasti auto-onnettomuudessa ulkomailla, joista Suomen poliisi saa vain paperit. Voitte palata Suomeen myöhemmin, mutta papereissanne lukee että olette syntyneet ja asuneet ikänne amerikassa" vastasi Doyle.

He katselivat hetken toisiaan, "Eipähän olisi eka kerta kun katoamme maan alle" sanoi Canisteri lopulta, "Eikai tässä auta kuin suostua". Myöhemmin iltapäivällä Boeing 747 nousi Helsinki-Vantaalta määränpäänään New York.